ఘాట్‌రోడ్ ప్రమాదం

బొమ్మిడి అచ్చారావు

రాత్రి పన్నెండు గంటల సమయం.

ఘాట్ రోడ్ మీద కడప నుంచి హైదరాబాద్ వెళ్లే బస్ పోతోంది. చుట్టూ ఎటు చూసినా చెట్లు, లోయలు, బండరాళ్ళ గుట్టలు. బస్ ఏమాత్రం బాలెన్స్ తప్పినా లోయల్లో పడిపోవటం ఖాయం! లోయలు, దిగువ యేముందో కనిపించనంత లోతుగా వున్నాయి.

బస్‌లో దాదాపు ఏభైమంది ప్రయాణీకు లున్నారు. కండక్టరు, డ్రైవరు తప్ప ప్రయాణీకు లందరూ హాయిగా నిద్రాదేవి ఒడిలో ఒరిగిపోవలసిన నిద్రా సమయం కాని, ఏ ఒక్కరు నిద్రపోవటంలేదు సరికదా, భయంతో టెన్షన్‌తో బిగుసుకుపోయారు.

బస్ బాడీలో రక్తంమడుగులో పోలీస్ ఇన్‌స్పెక్టర్ ఆఖరి శ్వాస వదిలి పడున్నాడు భయంకరంగా, ఆ దృశ్యం చూడలేక అందరు కళ్ళు మూసుకున్నారు.

ప్రొఫెసర్ జాదవ్ మాత్రం గంభీరంగా తన సీట్లో

కూచుని జరుగుతున్న తంతు చూస్తున్నాడు.

బస్‌లో ఆజానుబాహులైన యిద్దరు వ్యక్తులు తుపాకుల్తో నిల్చుని వున్నారు. ఒకడు ప్రొఫెసర్ జాదవ్ పక్కనే నించుని వున్నాడు. రెండోవాడు డ్రైవర్‌కి రివాల్వర్ గురిచేసి నిల్చున్నాడు.

"డ్రైవర్, మొండితనానికి దిగొద్దు. బస్ ఆపు. ఒన్ టూ...." రెండో వ్యక్తికి రివాల్వర్ సేఫ్టీ కాచ్ తప్పించాడు. డ్రైవర్ బస్ ఆపలేదు సరికదా మరింత వేగంగా ఏక్సిలేటర్ తొక్కాడు.

సరిగ్గా అప్పుడే బస్ మలుపు తిరుగుతోంది. డైండ్ కర్వ్! బాగా యిరుకు మలుపు. చుట్టూ లోయలు

ఆ యిద్దరు దుండగులు ఒక్కసారిగా ప్రొఫెసర్ జాదవ్‌ని అతని బ్రీఫ్ కేసుతో సహా, వాటేసుకుని డోర్ దగ్గరకు తీసుకొచ్చారు. అప్పటికీ డ్రైవర్ బస్ ఆపలేదు.

రెండో దుండగుడి చేతిలోని రివాల్వర్ గర్జించింది.

డ్రైవర్ అమాంతం స్టీరింగ్ మీద వాలిపోయాడు. బస్‌లో ఒక్కసారిగా హాహాకారాలు చెలరేగాయి.

దుండగులిద్దరు ప్రొఫెసర్‌తో బాటు రోడ్ మీదికి ఉరికేశారు లాఘవంగా.

మరుక్షణం పెద్ద శబ్దం చేస్తూ బస్ లోయలోకి దొర్లి పోయింది. ఆ నిశిథ నిర్జన ప్రాంతంలో ఆ శబ్దం చాలా సేపు ప్రతిధ్వనిస్తూనే వుంది.

2

మర్నాడు పేపర్లన్నిటిలోను బస్ ప్రమాదం గురించిన వార్త ప్రముఖంగా ప్రచురించబడింది.

బస్‌లోని ప్రయాణీకుల్లో ఓ రాజకీయ నాయకుడు,

యిద్దరు ప్రముఖ పారిశ్రామికవేత్తలు, ఓ పేరుమోసిన సైంటిస్టు, ఓ పోలీస్ సర్కిల్ ఇన్స్పెక్టర్ వుండటం విశేషం!

అర్ధరాత్రి జరిగిన ప్రమాదాన్ని చూసిన ప్రత్యక్ష సాక్షులెవరూ లేకపోవటంవల్ల, డ్రైవర్ అజాగ్రత్త వల్ల బస్ లోయలో పడిపోయి వుంటుందని పత్రికలు ఊహాగానం చేశాయి. అయితే ప్రయాణీకు లెంతమంది చనిపోయారో, అసలెవరైనా బతికున్నారో లేదో ఆ వివరాలు ప్రచురించటానికి వ్యవధి చాలనందున ఆ మరునాడు ప్రచురిస్తామని వ్రాశాయి.

కడప నుంచి హైదరాబాద్ పోయే రూట్ లో గిద్దలూరు నంద్యాల మధ్యనున్న ఘాట్ రోడ్ దగ్గర జరిగిందా ప్రమాదం. అంతక్రితం రోడ్డు ప్రమాదాలయితే జరగలేదుగాని, దారిదోపిడీలు తరచు జరుగుతుండేవి ఘాట్ రోడ్ లో.

చెట్లనో, పెద్ద రాళ్ళనో రోడ్డు కడ్డంగా వేసి వచ్చే పోయే బస్లని ఆపి, సాయుధులైన బందిపోట్లు ప్రయాణీకులని బెదిరించి వారినుంచి బంగారు వస్తువులను, పెద్ద మొత్తంలో నగదును దోచుకుని ప్రతిఘటించినవారిని తీవ్రంగా గాయపరచి తమ పని పూర్తికాగానే దట్టంగా అలుముకున్న చెట్ల గుబురుల్లోకి పారిపోయి మాయమైపోయేవారు.

రాను రాను బస్లతోబాటు పోలీస్ ఎస్కార్టు, మొబైల్ పెట్రోలింగ్ చర్యలు - తీవ్రతరం కావటంతో దారిదోపిడీలు గణనీయంగా తగ్గిపోయాయి. చాన్నాళ్ళ తరవాత యిప్పుడు జరిగిన ప్రమాదమే ఆ రూట్ లో సెన్సేషనల్ వార్తయ్యింది.

ఉదయమే పేపర్‌లో ప్రమాద వార్త చదివిన శరత్ నిర్ఘాంతపోయి పదేపదే ఆ వార్త చదివాడు.

అదే స్లో అతని తండ్రి ప్రయాణం చేశాడు. తాను కొత్తగా పరిశోధించిన అంశం గురించిన వివరాలు హోంమినిష్టర్‌కి తెలియచేయటానికి హైదరాబాద్ బయల్దేరి వెళ్ళాడు అతని తండ్రి, ప్రొఫెసర్ జాదవ్. అనుకోకుండా ప్రమాదంలో చిక్కుకుపోయాడు.

శరత్ ఏమాత్రం ఆలస్యం చెయ్యలేదు. ఉన్న పళంగా ప్రమాదస్థలానికి బయల్దేరాడు. సరాసరి బస్ స్టేషన్‌కి వెళ్ళి హైదరాబాద్ పోయే బస్ యెక్కాడు. సాయంత్రానికి స్పాట్‌కి చేరుకున్నాడు.

ప్రమాద స్థలమంతా చాలా హడావిడిగా వుంది. అప్పటికే చాలావరకు శవాల్ని వెలికి తీశారు. వాళ్ళ తాలూకు బంధువులు దాదాపు అందరు అక్కడికి చేరుకున్నారు. పోలీసులు, సహాయ సిబ్బంది పూర్తిగా సహాయ చర్యల్లో మునిగిపోయి వున్నారు. దాదాపు అరవై అడుగుల దిగువ లోయలో పడిపోయిన కారణంగా ఎవరూ బతకలేదు.

బస్ తుక్కయిపోయింది. క్రేన్ సహాయంతో బస్‌ని గుట్టమీదికి చేర్చారు. బస్‌లో చిక్కుకుపోయి సీట్లుకింద ఇంజన్ పక్కన, సీట్లు మధ్య క్రష్ అయిపోయిన ప్రయాణీకులు కొంతమంది రూపురేఖలు తెలియటంలేదు. అతి సన్నిహితులు తప్ప గుర్తుపట్టలేని విధంగా అతి దారుణంగా వున్నాయి శవాలు.

ఆ శవాల మధ్య తన తండ్రి జాదవ్‌ని గుర్తుపట్టడానికి ప్రయత్నిస్తున్నాడు శరత్. అప్పటివరకు పైకి తీసిన శవాల్లో తండ్రి శవం లేదు!

శరత్ ఆశానిరాశల మధ్య ఊగిసలాడుతున్నాడు.

గాలింపు యింకా కొనసాగుతూనే వున్నది.

అప్పుడు రాత్రి ఎనిమిదిన్నర గంటలయింది.

సెర్చ్‌లైట్ల వెలుగు ఆ ప్రదేశాన్ని ప్రకాశవంతంగా చేసింది. చుట్టుపక్కల కొన్ని వందల గజాల వరకు స్పష్టంగా కనిపిస్తోంది.

శరత్ మలుపు దగ్గర గొంతు కూర్చుని చూస్తున్నాడు.

చుట్టూ పెద్ద హడావిడి జరుగుతున్నా అతని ఏకాగ్రతకు భంగం కలగలేదు. బి. టెక్ ఫైనలియర్ చేస్తున్న శరత్‌కి ప్రతి చిన్న విషయాన్ని నిశితంగా పరిశీలించటం, ఆకళింపు చేసుకోవటం బాగా అలవాటయింది.

అతని శ్రమ వ్యర్థం కాలేదు.

మలుపు తిరిగే చోట, ఆర్ అండ్ బి. డిపార్టుమెంటు వాళ్ళు రాత్రిళ్ళు రహదారి స్పష్టంగా కనిపించటం కోసం తెల్ల సున్నం కొట్టి పాతే రాళ్ళు, కొద్ది గజాల దూరంవరకు ఎవరో లాగిపారేసినట్టు స్పష్టంగా కనిపించింది! అంటే ఎవరో కావాలనే రాళ్ళను, ఫెన్సింగ్ తీగను తొలగించి వేశారు. అంటే, యిది కేవలం కాకతాళీయంగా జరిగిన ప్రమాదం కాదన్న మాట! కావాలని కల్పించిన ఏక్సిడెంట్!

బస్‌ని కావాలని ప్రమాదంపాలు చేస్తే వాళ్ళకి ఒరిగేదేమిటి? బస్‌లో వాళ్ళ శత్రువు లెవరైనా వున్నారా? వాళ్ళని నాశనం చెయ్యటం కోసం మొత్తం ప్రయాణీకు లందరి ప్రాణాలు నిర్దాక్షిణ్యంగా తీసేశారా?

ఇంతకీ వాళ్ళెవరు? బస్ ప్రయాణీకుల్లో వాళ్ళ

శరత్ తల విదిలించాడు. ఎవరైనా గాని, వాళ్ళెంత శత్రువులైనా గాని, తమ కక్ష సాధించుకోవటం కోసం అమాయకులయిన తక్కిన ప్రయాణీకుల్ని మట్టు బెట్టడం రాక్షసత్వం!

శరత్ తీవ్రంగా ఆలోచిస్తున్నాడు. ఓ పక్క తండ్రి గురించిన దుఃఖం వివశుడ్ని చేస్తోంది. కనీసం శవం కూడా యింత దాకా కనిపించలేదు. గాలింపు ఎంతకీ ముగిసేలా కనిపించటం లేదు.

తెల్లవార్లూ గాలింపు జరుగుతునే వుంది.

అన్ని శవాలు పైకి తెచ్చేశారు. ప్రయాణీకుల్లో ఒక్కరు కూడా బతికిలేరు. కొనప్రాణంతో మిగిలిన నలుగురైదుగురు పైకి చేరుకునే లోపల ప్రాణాలు వదిలేశారు.

ఎక్కువమందికి కాళ్ళు చేతులు విరిగిపోయి, రక్త స్రావం హెచ్చు మోతాదులో జరిగి ప్రాణాలు పోగొట్టుకున్నారు. కొందరైతే ఒంటిమీద చిన్న గాయం కూడా లేకుండా కేవలం భయంతోను, షాక్తోను చని పోయారు.

శరత్ శవాలన్నిటినీ ఆత్రుతగా వెతికాడు తండ్రి కోసం.

ప్రొఫెసర్ జాదవ్ శవం శవాలగుట్టలో లేదు! అంతే కాదు ఆయన తనవెంట తీసుకువెళ్ళిన బ్రీఫ్ కేస్ కూడా కనిపించలేదు.

ప్రయాణీకు లందరి సూట్ కేసులు, ఏర్ బాగ్స్, వాళ్ళ వస్తువులు దాదాపు అన్నీ దొరికాయి. వాటిలో తండ్రి బ్రీఫ్ లేకపోవటం, తండ్రి శవమే మాయంకావటం

శరత్‌ని దిగ్భ్రాంతిలో ముంచింది. ఆయన ఏమైనట్టు? ఈ బస్‌లో ప్రయాణం చెయ్యలేదేమో!కి బస్ ఆఖరుక్షణంలో మిస్సయి....నో, నో....తనే తండ్రిని బస్ ఎక్కించాడు. ఇదే బస్! అనుమానంలేదు.

ఈ బస్ తనకి బాగా గుర్తు! నెంబరు కూడా తనకి చక్కగా గుర్తుంది. బస్‌లు, టాక్సీలు, ఆటోలు, టెలిఫోన్‌ల నెంబర్లు తను ప్రతిదీ గుర్తుపెట్టుకుంటాడు. తన జ్ఞాపకశక్తి చాలా గొప్పదని స్నేహితులందరు చెప్పుకుంటారు.

మరయితే మార్గమధ్యంలో ఎక్కడయినా ఆయన బస్ దిగిపోయాడా? దిగిపోయే అవసరంగాని, దిగాల్సిన అగత్యంగాని యేముంటాయి?

అతని ప్రశ్నకు వెంటనే సమాధానం దొరికింది.

సామాన్లలో తండ్రి కళ్లద్దాలున్నాయి!

శరత్ వాటిని చేతిలోకి తీసుకుని చూశాడు ఖచ్చితంగా అవి తండ్రి కళ్లద్దాలే!

అయితే....ఆయన ఖచ్చితంగా యీ బస్‌లోనే ప్రయాణం చేశాడు. కాని, మనిషి యేమయిపోయినట్టు....?

బ్రీఫ్ కూడా మాయమయిపోయింది. కారణమేమిటి....?

బంధువుల ఏడుపులు, మొత్తుకోళ్ళు హృదయవిదారకంగా వినిపిస్తున్నాయి. దాదాపు అన్ని శవాలు గుర్తింపబడ్డాయి. శవాలన్నీ గిద్దలూరుకి తరలింపబడ్డాయి. అధికారుల అనుమతితో శరత్ ఆ కళ్ళజోడును తీసుకున్నాడు.

తండ్రి శవంగా గాని, సజీవంగా గాని కనిపించటం

లేదన్న విషయం పోలీసులకి తెలియచేశాడు. లోయలో శవాలుగాని, శవం తాలూకు వస్తువులుగాని యేమీ లేవని నిర్ధారించి చెప్పారు. కళ్లద్దాలు తండ్రివేనని, ఆయన్ని తనే బస్ ఎక్కించాననీ చెప్పాడు శరత్.

ఎస్.ఆర్. తీసుకుని చూశాడు పోలీస్ ఇన్స్పెక్టర్. అందులో యెందరు యెక్కడ్నుంచి యెక్కడకు ప్రయాణిస్తున్నదీ వుంటుంది. ఒక్క టిక్కెట్ తేడా వచ్చింది.

శరత్ చెప్పిన విషయంతో ఆ టికెట్ తేడారావటం ఏకీభవించగానే ఇన్స్పెక్టర్ ఆలోచనలో పడ్డాడు. మరోసారి, చివరిసారిగా లోయలో గాలింపు జరిపించాడు. కాని జాదవ్ శరీరం దొరకలేదు.

ఇన్స్పెక్టర్, శరత్ భుజం తట్టి, "ఉయ్ ట్రైడ్ అవర్ లెవెల్ బెస్ట్! సారీ....ఆయన మధ్యలో ఎక్కడయినా దిగిపోయారేమో! లేక యే కారణంచేతనైనా ప్రయాణం మధ్యలో కేన్సిల్ చేసుకుని యింటికి తిరిగి వెళ్ళిపోయారేమో వెరిఫై చేసుకోండి! ఆయన గురించిన పూర్తి వివరాలు నోట్ చేసుకుంటాం, చెప్పండి. ఏమాత్రం ఆచూకీ తెలిసినా మీకు కబురు చేస్తాను" అన్నాడు.

శరత్ ఆయనకు వివరాలు చెప్పి, "నేను నిన్న ఉదయం పేపర్ చూడగానే బయల్దేరి వచ్చేశాను. నాన్నగారు ప్రయాణం కేన్సిల్ చేసుకుని తిరిగివచ్చే పక్షంలో నాకు యింటి దగ్గరే ఎదురయ్యేవారు. మధ్యలో ఎక్కడయినా దిగిపోయి, బస్ కదిలిపోయి వుంటే తర్వాతి బస్లో హైద్రాబాద్ వెళ్ళి వుండేందుకు కూడా అవకాశముంది. ఆ విషయం నేను కన్ఫర్మ్ చేసుకుంటాను.

థాంక్స్ ఎ లాట్!" అన్నాడు.

ఇన్‌స్పెక్టర్ బెస్ట్ విషెస్ చెప్పాడు.

శరత్ ఆలోచిస్తూ నడవసాగాడు.

"మీ తండ్రిగారు యీ బస్‌లోనే ఏక్సిడెంట్‌కి గురయ్యారనుకుంటాను....!?" అన్న మాటలతో ఉలిక్కిపడి చూశాడు శరత్.

అతను శరత్ వంక జాలిగా, స్నేహపూర్వకంగా చూస్తున్నాడు. శరత్ తలెత్తి అతనివంక పరిశీలనగా చూసాడు. చనిపోయిన ప్రయాణీకుల బంధువులా వున్నాడు.

దాదాపు నలభై యేళ్ళుండవచ్చు. నల్లగా, లావుగా, ఎత్తుగా వున్నాడు. పాంటు, షర్టు వేసుకొని వున్నాడు. జుట్టు అక్కడక్కడ నెరిసింది. ముఖంమీద స్ఫోటకం మచ్చలున్నాయి. మీసం లేదు, దట్టమయిన కనుబొమలు యెదుటి మనిషిని తీక్ష్ణంగా గుచ్చి గుచ్చి పరీక్షిస్తున్నట్టు కళ్ళను కప్పేస్తున్నాయి.

శరత్ అతని ప్రశ్నకు అవునన్నట్టు తలూపి. "మీ రెవరు?" అన్నాడు.

"నా పేరు జయకర్. ప్రొఫెసర్ జయకర్. మీ నాన్నగారి పేరు ప్రొఫెసర్ జాదవ్....అవునా?"

శరత్ కళ్ళు పెద్దవి చేసి చూశాడు. "అవునూ! మీ కెలా తెలుసు?" అన్నాడు.

"జాదవ్, నేను ఎమ్మెస్సీలో క్లాస్‌మెట్స్."

"చాలా సంతోషం సార్! కాని, మా నాన్నగారి జాడ...."

"నాకు తెలుసు—ఆయన సురక్షితంగా వున్నారు."

శరత్ కి ఎగిరి గెంతెయ్యాలనిపించింది. ప్రొఫెసర్ జయకర్ ని కౌగలించుకోవా లన్నంత వెర్రి ఆనందం కలిగింది.

"నిజమా? ఎక్కడున్నారు ఆయన? మీకు కనిపించారా?" ఆత్రుతగా అడిగాడు శరత్.

"నాకు కనిపించటమే కాదు; ప్రస్తుతం మా లేబరేటరీలోనే వున్నారు."

"మీ లేబరేటరీనా, అదెక్కడ?"

"ఇక్కడికి దగ్గరే!"

"నన్నక్కడికి తీసుకువెళ్తారా?"

"అందుకే కదా, వచ్చాను!? మీ నాన్నగారు చెప్పి పంపారు, బస్ ఏక్సిడెంట్ విషయం తెల్సుకుని ఇక్కడికి నువ్వొస్తావని, ఖంగారుపడుతుంటావని, నీ గురించిన గుర్తులు చెప్పి పంపారు...."

శరత్ కి వెంటనే ఓ సందేహం తలెత్తింది. నాన్నగారు బస్ మధ్యలోనే ఎందుకు దిగిపోయినట్టు? హైద్రాబాద్ వెళ్ళేవక్తి మధ్యలో యీ లేబరేటరీ దగ్గర యెందుకు ఆగినట్టు? ఇద్దరు స్నేహితులు, క్లాస్ మెట్స్ కావటంవల్ల ఒకరితో మరొకరు చర్చించుకోవాలనే ఉద్దేశంతో ఆఖరి క్షణంలో ప్రోగ్రాం మార్చుకున్నారా?

అతనిలో చెలరేగుతున్న ఆలోచనల్ని గమనించినట్టుగా అన్నాడు జయకర్. "పద బాబూ, వెళ్దాం!"

"ఉండండి, మా నాన్నగారు క్షేమంగా వున్నారని పోలీస్ ఇన్ స్పెక్టర్ కి చెప్పివస్తాను...."

"అక్కర్లేదు. చెప్పకపోయినంత మాత్రాన వచ్చిన నష్టంలేదు. మనం వెంటనే వెళ్ళాలి" జయకర్ అతని సమా

ధ్యానానికి యెదురుచూడకుండా ముందుకు నడవటంతో శరత్‌కి అతన్ని అనుసరించక తప్పలేదు.

పోలీస్ ఇన్‌స్పెక్టర్ తనవాళ్ళతో బిజీగా వున్నాడు. అతను గాని, అక్కడి మనుషులు గాని, అధికారులుగాని ఎవరూ శరత్‌ని గమనించే స్థితిలో లేరు. ఎవరి పనుల్లో వాళ్ళున్నారు.

జయకర్ లోయకి దూరంగా ఘాట్‌రోడ్ దిగువకు శరత్‌ని తీసుకువెళ్ళాడు. శరత్ యీ అడవిలో లేపరేటరీ యేమిటా అని ఆశ్చర్యపోతుండగా దట్టంగా పెరిగిన యూకలిప్టస్ చెట్ల గుబురులోకి నడిచాడు జయకర్.

శరత్‌కి యేదో అనుమానం సోకింది. ఆపదలో చిక్కుకోబోతూన్నట్టు సిక్స్త్ సెన్స్ చెప్తోంది. పక్కకు తిరిగి జయకర్‌తో యేదో చెప్పబోయాడు. అప్పటికే ఆలస్యమయింది.

అతనిమీద ఒక్కసారిగా చుట్టుపక్కల నుంచి యెవరో వ్యక్తులు దాడిచేశారు. తియ్యటి వాసన ముక్కుపుటాలకు సోకింది. ఎవరో, తననేం చెయ్యబోతున్నారో గ్రహించే లోపల అతనికి స్పృహ తప్పిపోయింది. అచేతనంగా నేలమీదకు జారిపోయాడు శరత్.

3

"నా కొడుకునేం చేశుదలచుకున్నావు? ఎందుకు మామీద యింత కక్ష నీకు?" కోపంగా అరిచాడు ప్రొఫెసర్ జాదవ్.

ఆయన వయసు ఏభై సంవత్సరాలుంటుంది. గడ్డం మీసాలు గుబురుగా పెరిగిపోయాయి. జుట్టు తెల సంస్కారం లేనట్టు చిందరవందరగా వుంది. అయితే

అతని ముఖంలో దివ్యతేజస్సు ఉట్టిపడుతోంది. కళ్ళలో తెలివితేటలు, చురుకుదనం, పట్టుదల ప్రతిఫలిస్తున్నాయి. నిశితంగా వున్న చూపు ఎదుటివ్యక్తిని ఎక్సరే తీస్తున్నంత పదునుగా వుంది.

స్ఫోటక మచ్చల వ్యక్తి వికటంగా నవ్వాడు.

"మై డియర్ ప్రొఫెసర్! నీ పరిశోధనల ఫలితం కోసం ఎన్నాళ్ళుగానో ఎదురుచూస్తున్నాం. ఈరోజు దాన్ని ప్రభుత్వానికి అప్పగించేస్తానంటే చేతులు ముడుచుకూచుంటామనుకున్నారా? దానికి ఓ బ్రహ్మాండమైన ఆఫర్ సిద్ధంగా వుంది. కాని నువ్వు నీ ప్రాణాలైనా యిస్తానుగాని, దాన్నివ్వనంటున్నావు. అదెక్కడుందో చెప్పనంటున్నావ్....అందుకే నీ కొడుకును పట్టుకున్నాం....

వాడి కోసం అనవసరంగా కడప వెళ్ళాం. ఏక్సిడెంట్ స్పాట్‌కి వచ్చాడని మీ యింట్లోని నౌఖరు చెప్పాడు. వెంటనే మా వాడు యిక్కడికి ఫోన్ చేసి చెప్పాడు. నేను రంగంలోకి దిగి, నీ కోసం అలమటించిపోతున్న నీ కొడుకుని కనుక్కున్నాను. ఇన్‌స్పెక్టర్‌తో నీ జాడ తెల్సుకోమని చెపుతుంటే తేలిగ్గా గుప్పెట్టేశాను.

ఇప్పుడయినా మించిపోయింది లేదు. నీ కొడుకు సజీవంగా వుండాలంటే ఆ ఫార్ములా ఎక్కడ దాచావో చెప్పెయ్యి. మాకు హేండోవర్ చేసిన మరుక్షణం మీ తండ్రీ కొడుకులిద్దర్నీ క్షేమంగా వదిలేస్తాను."

జాదవ్ ముఖంలో అసహనం, కోపం, ఉక్రోషం, నిస్సహాయత ఒకేసారి చోటుచేసుకున్నాయి.

"నేను ఇరవై ఎనిమిదేళ్ళుగా కృషిచేసి, పరిశోధించి

సాధించిన తపః ఫలితమది! దాన్ని నీలాంటి స్వార్థపరుల చేతికి అందనిస్తానా? నెవ్వర్" జాదవ్ పిడికిళ్ళు బిగుసుకున్నాయి.

"ఆ మొండితనమే వద్దంటున్నాను జాదవ్! నే నెంత సమర్థుడినో నీకు తెలుసు. నిన్ను రక్షించుకోవటం కోసం బస్‌లోని ప్రయాణీకులందర్నీ లోయలో పడేసిన డ్రైవర్ కన్నా నువ్వు మొండివాడివి. నీ కన్నా నేను జగమొండిని! నీ చేత నిజం ఎలా చెప్పించాలో, ఆ ఫార్ములాని ఎలా మా చేతికి తెచ్చుకోవాలో తెలియనంతటి అసమర్థుడ్ని కాను. అందుకే నీ కొడుకును పావుగా ఉపయోగించుకోవాలని ప్లాన్ చేశాను" జయకర్ మళ్ళీ నవ్వాడు.

జాదవ్ స్పృహ లేకుండా పడివున్న కొడుకు వంక చూశాడు. తనే చిక్కాడనుకుంటే తన కొడుకు కూడా యీ దుర్మార్గుడి చేతుల్లో చిక్కుకుపోయాడు.

జాదవ్ కళ్ళు చెమరించాయి ఆ క్రితం రోజు రాత్రి జరిగిన సంఘటన కళ్ళముందు మెదిలింది....

'బస్ ఘాట్ రోడ్ మీద పోతుండగా దాన్ని ఆపటానికి కొందరు దుండగులు ప్రయత్నించారు. దారిదోపిడి దొంగల భయమున్న ప్రాంతం కావటంలో డ్రైవర్ బస్‌ని స్లో చేసినట్టే చేసి, ఒక్కసారిగా ముందుకు వేగంగా పోనిచ్చాడు బస్‌ని.

దుండగులు చెదిరిపోయారు. అందులోని ఈ జయకర్ మరో అనుచరుడితో బస్ వెనక నుండే నిచ్చెన పట్టుకుని ఎగబ్రాకి గ్లాస్ విండోస్ ద్వారా లోపలికి ప్రవేశించారు. బస్‌లో వున్న పోలీస్ ఇన్‌స్పెక్టర్ రివాల్వర్ తీయబోయే లోఅతన్ని జయకర్ దారుణంగా కాల్చేశాడు. డ్రైవర్‌తో బాటు బస్‌లోని ప్రయాణీకులంతా

బిగుసుకుపోయాయి.

జయకర్ బస్ ఆపమని డ్రైవర్‌ని గద్దించాడు. డ్రైవర్ ఏమాత్రం ఆపకుండా ముందుకే పోనిస్తున్నాడు. జయకర్ కోపంతో డ్రైవర్‌ని గురిచూసి కాల్చాడు. అంతే! డ్రైవర్ స్టీరింగ్ మీద వాలిపోయాడు. బస్ సరిగ్గా అప్పుడే టర్నింగ్ దగ్గర కొచ్చింది.

జయకర్, అతని అనుచరుడు తనని వాటేసుకుని, తన బ్రీఫ్‌తో సహా, డోర్‌లో నుంచి బయటికి లాఘవంగా దూకేశారు. బస్ ఒక్కసారిగా లోయలోకి జారిపోయింది. ప్రయాణీకుల హాహాకారాలు తను స్పష్టంగా విన్నాడు. ఆ హడావిడిలో తన కళ్ళద్దాలు బస్‌లోనే జారి పడిపోయాయి.

తనని జయకర్, అతని అనుచరుడు ఆ చీకట్లో అడవిలోకి లాక్కొచ్చి ఊరు తెలియని యీ భూగర్భంలో పారేశారు. తన బ్రీఫ్‌కేస్‌లోను, దుస్తుల్లోను ఫార్ములా కోసం వెతికారు. దొరక్కపోగానే హింసించటం మొదలెట్టారు.

తను ఫార్ములా ఎక్కడ దాచిందీ వాళ్ళకు చెప్పక పోవటంతో శరత్‌ని వల పన్ని తీసుకొచ్చారు. రక్త సంబంధంతో కడుపుతీపితో తను నిజం చెప్పేస్తాడని, వాళ్ళు చెప్పినట్టు చేస్తాడని వాళ్ళ భ్రమ!

లోలోన నవ్వుకున్నాడు జాదవ్! ఈ ఫార్ములా కోసం ప్రపంచమంతా యెంతో ఆసక్తిగా యెదురు చూస్తున్నారని తనకు తెలుసు. తన పరిశోధన చాలా విలువైనది.

అణుబాంబు ప్రమాదం నుంచి, దాని విష ఫలితాల నుంచి భారతదేశాన్ని యెలా రక్షించుకోవచ్చునో పరిశో

ధించాడు తను. బాంబు పడిన ప్రదేశంలో ఆ బాంబు పేలకుండా నిరోధించగల రసాయాన్ని కనుగొన్నాడు. ఆ రసాయనం వెదజల్లే ఓ రకమైన గ్యాస్ వల్ల బాంబు పేలకుండా వాతావరణంలో ఓ రక్షక పొర యేర్పడుతుంది! అది ఆ ప్రాంతాన్ని సురక్షితం చేస్తుంది.

అందుకే తన పరిశోధన పట్ల ప్రపంచ దేశాలన్నీ యెంతో ఆసక్తి కనపరిచాయి. తన పరిశోధన ఫలితానికి కోట్లలో కట్టలేనంత విలువున్నది! అందుకే జయకర్ ముఠా తనని వల పన్ని పట్టుకొన్నది! తన ప్రాణం పోయినా తను తన జీవితాన్ని కరిగించి కనుగొన్న యీ మహత్తరమైన పరిశోధనా ఫలితాన్ని దేశద్రోహుల చేతుల్లో పడనివ్వడు. దాన్ని చాలా భద్రంగా తను దాచుకున్నాడు. జయకర్ లాంటివాళ్ళు లక్షమంది ప్రయత్నించినా దాన్ని కనుగొనలేరు. ఆ విశ్వాసం తనకుంది.

జాదవ్ సంతృప్తిగా ఊపిరి పీల్చుకున్నాడు.

జయకర్ తన వాళ్ళవంక చూసి, "ఈ శరత్ ని వేరే సెల్ లో బంధించి వుంచండి. రేపు చూద్దాం వీడి సంగతి!"

స్పృహతప్పి వున్న శరత్ ని చేతులమీద మోసుకుని వెళ్ళిపోయారు ఇద్దరు అనుచరులు.

జాదవ్ వంక కోరగా చూసి, "ప్రొఫెసర్! టుమారో ఈజ్ ది డెడ్ లైన్!" అన్నాడు జయకర్.

4

చటుక్కున మెలకువ వచ్చింది శరత్ కి.

తనో చీకటి గదిలో నేలమీద పడున్నాడు. జయకర్ గుర్తొచ్చాడు. తను స్పృహతప్పిపోయిన వైనం

గుర్తొచ్చింది. ఎవరు వాళ్ళు? జయకర్ మనుషులేనా? ఆసలు జయకర్ సైంటిస్టేనా? తన తండ్రి బతికి వున్న మాట నిజమేనా? అయితే, ఎక్కడున్నాడు?

తన నిక్కడ యెవరు బంధించారు? తనని బంధించడం వల్ల యెవరికి ఉపయోగం? అసలది యే ప్రాంతం? ఘాట్ రోడ్ సమీపంలో వున్న ప్రదేశమేనా? లోపల యింత చీకటిగా వుందేమిటి? వెలుగు పైనుంచి సన్నగా పడుతోంది. రాత్రో, పగలో తెలియటం లేదు.

శరత్ తల విదిలించాడు యెదురుగా చిన్న బల్ల మీద మూతలు పెట్టివున్న భోజన పదార్థాలు కనిపించాయి. వాటిని చూడగానే శరత్ కి ఆకలి గుర్తొచ్చింది.

ఎప్పుడో తిన్న అన్నం. రెండురోజులయిందో. మూడు రోజులయిందో!? బహుశ జయకర్ గాని, అతని మనుషులు గాని తను స్పృహతప్పి వున్న సమయంలో వీటి నిక్కడ పెట్టేసి వుండాలి! ఆకలితో శోషవచ్చేలా వుంది. ఏదో కొంత కడుపులో పడితే గాని, ప్రాణం నిలిచేలా లేదు.

శరత్ ఆహారపదార్థాల్ని ముందుకు లాక్కుని చాలా ఆకలిగా తిన్నాడు. టైమెంతై వుంటుందన్న ఆలోచన వచ్చింది. వాచీ చూసుకొన్నాడు. పదుకొండున్నర చూపిస్తోంది.

రాత్రా, పగలా? చుట్టూ చూశాడు. అది భూగర్భంలోని గదిగా అప్పుడు గుర్తించాడు.

భూగర్భంలో కట్టబడ్డ ఆ చీకటిగదుల్లో నివసిస్తున్న వ్యక్తులు యెలాంటివారై వుంటారో అతనికి గ్రహించేందుకు అరనిమిషం పట్టలేదు.

తను వెంటనే యిక్కడి నుంచి తప్పించుకోవాలి. ఏదో ఫలితాన్నాశించే వీళ్ళు తనని బంధించి వుంటారు. ఇప్పటిదాకా తనని ప్రాణాలతో వుంచారు కాబట్టి తనని యేదో విద్రోహ కార్యానికి ఉపయోగించుకోవాలనే ఉద్దేశం వుందన్నమాట! అది నెరవేరకుండా చెయ్యాలి.

శరత్ తను బంధింపబడ్డ ఆ చీకటిగదిని పరీక్షగా చూశాడు. అప్పటికి అతని కళ్ళు చీకటికి అలవాటు పడ్డాయి. అన్ని వస్తువులు పగటి వెలుగులోలాగా నే స్పష్టంగా కనిపిస్తున్నాయి. అది చాలా యిరుకు గది. ఓ బల్ల తప్పితే అందులో వేరే వస్తువులేం లేవు. ఓ చెక్క తలుపు మాత్రం బయటవైపు నుంచి బంధింపబడి వున్నది.

లాగి చూశాడు శరత్. బయట గొళ్ళెం పెట్టబడి వుంది.

కీ హోల్ అంత బెజ్జం వుంది తలుపులో. దాన్నుంచి బయటకు చూశాడు.

బయట హాలులాగా నడవా వున్నది. అక్కడ వో కొవ్వొత్తి వెలుగుతోంది. అంటే లోపల కరెంటు లేదన్నమాట! ఇంత సారంగం సృష్టించుకుని, జనరేటర్ ఎందుకు ఏర్పాటు చేసుకోలేదో వీళ్ళు? జనరేటర్ శబ్దం బయటికి వినిపించి తమ ఉనికిని బయటపెడుతుందనే ఉద్దేశంతో కావచ్చు!

శరత్ నిశితంగా హాలుని పరికించి చూశాడు.

దూరంగా యిద్దరు వ్యక్తులు కూచుని కునికిపాట్లు పడుతున్నారు, తప్పితే యింకెవరూ కనిపించలేదు. హాలుకి చేర్చి అటు, యిటు తనని బంధించిన గదుల్లాటివే మూడు, నాలుగు గదులు కనిపించాయతనికి. బహుశా

వాటిలో కూడా తనలాంటి వాళ్ళనిగాని బంధించారా?

శరత్ ఇంజనీరింగ్ బ్రెయిన్ చాలా చురుకుగా పనిచేస్తోంది. జేబులోనించి కీబంచ్ తీశాడు. తండ్రి ప్రయోగశాలకు, బీరువాకు ముఖ్యమైన గదులకు సంబంధించిన తాళాలు అవి. వాటిలోనించి చిన్న నైఫ్ విడిగా తీసి పట్టుకున్నాడు. తలుపు బెజ్జంనించి బయటికి జొనిపాడు. గొళ్ళెంగాని, గడియగాని తగల్లేదు. అంటే బెజ్జం సమీపంలో తాళంలేదన్నమాట.

ఈసారి తలుపు బార్డర్ చుట్టూ నైఫ్‌తో గీతలా గీస్తూ వెళ్ళాడు. తలుపు పైభాగంలో నైఫ్‌కి అడ్డుకి వచ్చింది.

శరత్ ఒక్క క్షణం ఆగి ఊపిరి పీల్చుకున్నాడు.

అక్కడ గొళ్ళెమో, గడియో వుండి వుండాలి!

మెల్లిగా ఒత్తాడు! టిక్‌మన్న చప్పుడుతో చెక్క గడియపక్కకి తిప్పుకున్నది. తలుపు తెరుచుకున్నది. ఓసారి అటు యిటు నడవాలోకి చూశాడు.

పిల్లిలా అడుగులు వేసుకుంటూ నడవాలో మెల్లిగా నడుస్తున్నాడు. బయటికిపోయే దారి కోసం వెయ్యి కళ్ళతో వెతుకుతున్నాడు. దూరంగా, కాపలావాళ్ళిద్దరు కూచున్న స్థలానికి దగ్గరగా, ఓ చిన్న తలుపు కనిపిస్తోంది. చెక్క తలుపు కాదు, రాతిపలకలా వున్నది. బహుశా సొరంగమార్గాన్ని మూస్తున్న పలక అయివుండాలి! అక్కడకు చేరాలంటే వాళ్ళిద్దర్ని దాటుకొని వెళ్ళాలి.

ఎలా? వాళ్ళు ఏమాత్రం మేల్కొన్నా ప్రమాదం! ప్రాణం తీయటానికి వెనకాడరు. శాశ్వతంగా యీ భూగృహంలో తను సమాధి అయిపోతాడు.

శరత్ చాలా వేగంగా ఆలోచిస్తున్నాడు. అది తప్ప మరో మార్గమేదైనా వుందేమోనని పరిసరాల్ని ఎక్స్‌రే

కళ్లతో పరిశోధించాడు. వేరేదారిలేదు!

ఊపిరి బిగబట్టి మెల్లిగా అటు నడిచాడు. కావలి వాళ్ళిద్దరు గుర్రుపెడుతున్నారు. అటు యిటు వున్నగదుల్లో ఏమున్నారో చూడాలన్న ఆసక్తిని బలవంతాన అదిమిపట్టి బిలద్వారం వైపు నడిచాడు.

కావలివాళ్ళు ఆ మగతనిద్రలోనే కదిలారు.

శరత్ చటుక్కున సొరంగ గోడలకి బల్లిలా కరచుకొని నిల్చుండిపోయాడు కొద్ది క్షణాలసేపు. తర్వాత వాళ్ళు కళ్ళు తెరవలేదన్న విషయం కన్ఫర్మ్ చేసుకొని రాతి పలకని సమీపించాడు.

రాతిపలక కరకరమని శబ్దం చేస్తూ తెరచుకొంది. సరిగ్గా అదే సమయానికి కావలివాళ్ళిద్దరు త్రుళ్ళిపడి లేచారు.

శరత్ ఒక్క అంగలో బయటకి ఉరికాడు.

కావలివాళ్ల నిద్రమత్తు వదిలిపోయింది. పక్కనే పెట్టుకున్న తుపాకులు చేతపట్టుకున్నారు. బిలమార్గం వైపు ఉరికారు.

అప్పటికే శరత్ బయటకొచ్చేశాడు. చుట్టూ దట్టమైన, చెట్లు, గుట్టలు. అదంతా అడవిప్రాంతమని శరత్ కరారయిపోయింది. ఘాట్ రోడ్ పక్కనుంచి యూకలిప్టస్ చెట్లమధ్యకు తనని జయకర్ నడిపించుకురావటం గుర్తొచ్చింది. అయితే యీ అడవిలోనే రహస్యంగా సొరంగం తవ్వి, భూగర్భంలో నివాసముంటున్నాడన్న మాట జయకర్!

తను క్షేమంగా తప్పించుకుపోతే యీ నిజాన్ని పోలీసులకి తెలియచేయాలి. ఈ దొంగ సైంటిస్ట్ ఆ భూగృహంలో ఎలాంటి సంఘ విద్రోహ కార్యాలు

నడుపుతున్నాడో వెలుగులోకి తేవాలి. పరుగెడుతూనే ఆలోచిస్తున్నాడు.

శరత్ తన వెనుక ఎవరో పరుగెత్తుకువస్తున్నట్టు గుర్తించాడు. తుళ్ళిపడి వెనక్కు చూశాడు. ఎవరో ఇద్దరు పరుగెత్తుకువస్తున్న జాడ పొడగట్టింది. ఒక్కసారిగా పరుగు వేగం పెంచాడు.

వెనకనుంచి వాళ్ళు బాగా దగ్గరైనట్టు ఆ చీకట్లోనే గుర్తించాడు. సరిగ్గా అప్పుడే వెనకనుంచి రెండు తుపాకీ గుళ్ళు సర్ర్ మంటూ శరత్ పక్కనుంచి దూసుకుపోయాయి. కాస్తలో ప్రమాదం తప్పింది.

ఆ అడవిలో తనకి దారి తెన్ను తెలియదు. అయినా పిచ్చివాడిలా ప్రాణంకోసం పరుగెడుతూనే వున్నాడు, శరత్. వాళ్ళు మళ్ళీ తుపాకీలతో కాల్చేలోపల వారి కందకుండా దిశమార్చి పరుగెత్తసాగాడు.

మరోసారి తుపాకీలు గర్జించాయి.

చెట్లమీద విశ్రాంతిగా నిద్రిస్తున్న పక్షులు ఒక్కసారిగా అదిరిపడిలేచి గోలగా అరిచాయి. ఆ నిశ్శబ్ద నిర్జనారణ్యంలో వాటి అరుపులు చాలాసేపు ప్రతిధ్వనించాయి.

శరత్ మరోసారి తుపాకీ గుళ్లనుంచి లాఘవంగా తప్పించుకున్నాడు. ఈ ఖంగారులో ఘాట్ రోడ్ ఎటువున్నదో తను ఎటునుంచి ఎటు పరుగెత్తుతున్నాడో అతనికేమాత్రం అర్థంకాలేదు. అయినా పరుగెడుతున్నాడు.

కాళ్లకు కత్తుల్లాంటి రాళ్లు గుచ్చుకొంటున్నా వాడి ముళ్ళు నాటుకొంటున్నా, రక్తం చిందుతున్నా, అతనేం లెక్క చేయలేదు.

అయితే వెనుకనుంచి ఒకేసారి హాహాకారాలు వినిపించి

చటుక్కున వెనుతిరిగి చూశాడు. అంతవరకు తనని వెన్నంటి వస్తూన్న వ్యక్తులు కనిపించలేదు. కాని వాళ్ళు వేసిన చావుకేకలు మాత్రం చెవుల్లో గింగురుమంటున్నాయి.

శరత్ కి చాలా ఆశ్చర్యంగావుంది. వాళ్ళేమయ్యారు? ఎందుకలా వెర్రికేకలు వేశారు? ఏదైనా పురుగు ముట్టిందా, లేక క్రూరమృగాలేమైనా వేటాడాయా? తనకి క్రూరమృగాల గర్జనలేవీ వినిపించలేదే....!? అయినా యీ అడవిలో క్రూరమృగాలసలున్నాయా? ఏమో.... తనకీ ప్రదేశం పూర్తిగా కొత్త. ముఖ్యంగా అడవిలో సంచరించటం జీవితంలో మొదటిసారి.

ఏ పక్కన యేముందో, ముందు నుయ్యేవుందో, గొయ్యేవుందో తెలీని అయోమయావస్థలో ప్రాణం కాపాడుకోవటానికి తనుపడ్డ ఆరాటం అతన్ని ఊపిరి తీసుకోనివ్వలేదంతవరకు. వెనుక తరుముతున్న మనుషులు కనిపించకుండా పోయాక కాసేపు నిలిచి ఊపిరి తీసుకున్నాడు.

అంతదాకా తన శరీరానికి గాయాలయి, నెత్తురు స్రవిస్తున్న విషయాన్ని కూడా అతను విస్మరించాడు. కాస్త తెరిపిన పడగానే శరీరం పడుతున్న బాధ మనసుకి తాకింది. ఒక్కసారిగా సర్వశక్తులు హరించిపోయినట్టు డీలాపడిపోయాడు శరత్.

రేడియుండయిల్ రిస్టువాచీ రాత్రి మూడు గంటలయినట్టు గుర్తు చేస్తోంది. ఆ రాత్రి సమయంలో నిర్జనంగా వున్న ఆ అడవిలో దిక్కుతోచని స్థితిలో, భయాన్ని మరిచిపోయి అలా చాలాసేపు నిల్చుండిపోయాడు శరత్.

సరిగ్గా అప్పుడే అతని కుడిపక్కనుంచి ఎండుటాకుల

మీద ఏదో జంతువు సమీపిస్తున్న సవ్వడి వినిపించింది.

శరత్ ఎలర్టుగా విన్నాడు. మనుషులో, జంతువులో తెలియదుగాని, సవ్వడి అతి దగ్గరలో వినిపిస్తోంది. అంత దాకా గందరగోళంగావున్న ఆ అడవిలో ఒక్కసారిగా యేదో తెలియని నిశ్శబ్దం అలముకొన్నది.

శరత్ గుండె అతివేగంగా కొట్టుకొంటోంది. స్థాణువులా కదలక మెదలక అలాగే నిల్చుండిపోయి ఆపదలను ఆహ్వానించటానికి సన్నద్ధుడయినట్టుగా చప్పుడు వినిపిస్తున్న వైపే కళ్ళు చిట్లించి చూస్తున్నాడు.

5

తుపాకీగుళ్ల శబ్దానికి నిద్రనుంచి చటుక్కున మేల్కొంచి కూచున్నాడు జయకర్. అంతక్రితమే అతనికి నిద్రపట్టింది. అయితే అతనిది కోడి కునుకు. ఏమాత్రం సవ్వడి వినిపించినా చటుక్కున మెలకువ వచ్చేస్తుంది.

మంచంలో కూచుని కొద్ది క్షణాలవరకు మత్తునుంచి తేరుకోలేదు. అతనిమీద కాళ్ళు చేతులు పెనవేసి పడుకొనివున్న నగ్నసుందరిని పక్కకు తప్పించి, లేచి నైట్ గౌన్ వేసుకొన్నాడు. తలుపు తెరుచుకొని నడవాలోకి వచ్చాడు.

కొవ్వొత్తి గుడ్డి వెలుగులో సెంట్రీలిద్దరు లేకపోవటం, బిలద్వారం పక్కకి తొలగించి వుండటం గుర్తించాడు. అతని గుండె ఝల్లుమన్నది!

ఎన్నడూ లేనిది, యీ సమయంలో బిలద్వారం ఎవరు తెరిచివుంటారు? సెంట్రీలేమయ్యారు? ఒక్కసారిగా సెంట్రీలు కూర్చుండే స్థలంవైపు పరుగెత్తాడు జయకర్. అక్కడెవరూ లేరు. వెనుతిరిగి ప్రొఫెసర్ జాదవ్‌ని బంధించిన సెల్ దగ్గిర కొచ్చాడు.

సెల్ లోపల నేలమీద చతికిలపడి, నిద్రపోకుండా యేదో తీవ్రంగా ఆలోచిస్తున్నాడు—ప్రొఫెసర్ జాదవ్.

జయకర్ దృష్టి శరత్‌ని బంధించిన సెల్ మీదపడింది! తలుపులు బార్లా తెరిచివున్నాయి. ఒక్క ఉదుటున సెల్ దగ్గరకు పరుగెత్తాడు. లోపల శరత్ లేడు!

జయకర్‌కి పరిస్థితి అర్థమైపోయింది. కుర్రాడు తప్పించుకు పారిపోయాడు. సెంట్రీల కళ్లల్లో కూడా దుమ్ము కొట్టి ఎలా పారిపోయాడు? వాడ్ని పట్టుకొని జాదవ్ ముందు పెడితే నేగాని, జాదవ్ లొంగిరాడు.

జయకర్ కొద్ది క్షణాలు కర్తవ్య విమూఢుడిలా నిల్చుండిపోయాడు. ఆ వెంటనే గదిలోకి పరుగెత్తి రివాల్వర్ టార్చిలైటు తీసుకొన్నాడు. కొన్ని బుల్లెట్స్ని నైట్‌గౌన్ జేబులో వేసుకొన్నాడు. తనగదికి చేర్చివున్న గదిలో నిద్రపోతున్న మరో ఇద్దరు అనుచరుల్ని తట్టి లేపాడు.

వాళ్ళు ఉలిక్కిపడుతూ లేచి కూచున్నారు. వాళ్ళని తనతో రమ్మని చెప్పాడు. వాళ్ళు చెరో తుపాకీ అందుకొన్నారు. జయకర్ వాళ్లతో బిలం బయటకొచ్చాక బిల ద్వారం మూసెయ్యమని అనుచరుల నాదేశించాడు.

టార్చి ఫోకస్ చేశాడు. శక్తివంతమైన టార్చి వెలుగు చాలా దూరం స్పష్టంగా ప్రసరిస్తోంది.

ఒక్కక్షణం ఆలోచనలోపడ్డాడు—శరత్ సెంట్రీలు యే డైరెక్షన్‌లో వెళ్ళివుంటారా, అని! ముగ్గురు మూడు వైపుల వెతకటం మంచిదని నిర్ణయించుకుని, "మీ ఇద్దరు చెరోపక్క వెతకండి. నేను సరాసరి ముందుకు వెళ్తాను. హారియప్, వాడు తప్పించుకుపోవటానికి ఏమాత్రం అవకాశమివ్వకూడదు." అన్నాడు జయకర్.

అనుచరులిద్దరు చెరోవైపు వేటకుక్కల్లా పరుగులు పెట్టారు. జయకర్ ముందుకు సూటిగా దూసుకుపోయాడు. పరిచితమయిన అడవిలో సునాయాసంగా వెళుతున్నట్టు పరుగెడ్తున్నాడు.

6

కొద్దిక్షణాలు టెన్షన్‌తో, అదిరే గుండెతో అలాగే కదలక మెదలక నిల్చున్నాడు శరత్.

పక్కనుంచి యేదో గబ్బువాసన! వింతగా వున్నదా వాసన—గతంలో ఎక్కడో అల్లాంటి వాసన తన అనుభవంలోకి వచ్చింది. అదేమిటి? గుర్తుకు తెచ్చుకోవాలన్నా గుర్తురావటంలేదు. మనసు మొద్దుబారిపోయింది. యేదో ప్రమాదం ముంచుకువస్తున్నట్టు తన సిక్స్త్ సెన్స్ చెపుతోంది.

ఎండుటాకుల మీద ఆ మృగం నడచి వస్తున్నదనటానికి సూచనగా శబ్దమవుతోంది.

తన చేతిలో ఆయుధంగాని, మరే విధమైన రక్షణ సాధనంగాని లేవు అది పెద్దపులో, సింహమో, అలాంటి మరో క్రూరజంతువో తెలియదు. కొన్ని అడవుల్లో అంతు తెలియని క్రూరమృగాలుంటాయని తను చదివాడు. ఆ మధ్య పేపర్లలో కూడా చూశాడు. ఆఫ్రికా అడవుల్లో అయితే. కొన్ని పేరు తెలియని వింత క్రూరమృగాలు కూడా వున్నాయని చదివాడు.

ఇది ఓ మాదిరిగా పెద్ద అడవే! ఇప్పుడు తను నిల్చున్న ప్రదేశం చాలా దట్టమైన చెట్లతో అలుముకునివుంది. అసలే రాత్రి సమయం, దిక్కు దరీ తోచని ప్రదేశం!

శరత్ ఊపిరి తీసుకోవటం మరచిపోయినట్టు కదలకుండా శిలా విగ్రహంలా నిల్చుండిపోయాడు. కొన్ని

రకాల క్రూరమృగాలు చనిపోయిన జంతువులను తినవు. ముఖ్యంగా సింహం! తను ప్రాణం లేనట్టు బిగుసుకుపోతే కొంత రక్షణ దొరికినట్టే! ప్రాథమిక సూత్రాన్ని అమల్లో పెట్టాడు.

అయితే ఊహించని విధంగా ఆ మృగం గాల్లో ఎగిరింది. దాని ఉద్దేశం శరత్ మీద దూకి చంపాలని! అయితే జరిగింది వేరొకటి.

సరిగ్గా శరత్ కి రెండడుగుల దూరంలో నేలమీద వేటగాళ్ళు పెట్టిన మాటువుంది. సూటిగా ఆ గొయ్యిలో పడిపోయిందా మృగం. పడిపోతూ పెద్దగా గాండ్రించింది.

దాని గాండ్రింపు శరత్ గుండెల్లోనేకాక ఆ అడవిలోనే కొద్దిసేపటివరకు మార్మోగింది.

శరత్ కి ముచ్చెమట్లు పోశాయి. అది పెద్దపులి!

ఎంతలో ఎంత పెద్ద ప్రమాదం తప్పింది!

గోతిలో పడిపోయిన పెద్దపులి గాండ్రిస్తోంది భయంకరంగా. నిస్సహాయంగా, ఉక్రోషంగా మహోద్రేకంగా గోతిలో అటూ యిటూ పరుగెడుతూ గాండ్రిస్తోంది.

శరత్ గుండెల నిండా గాలి పీల్చుకున్నాడు. తను అదృష్టవశాత్తూ పరుగెత్తటం ఆపి వుండకపోతే, తను ఆ గోతిలో పులిసాన్నిధ్యంలో పడివుండేవాడు. తన బదులు తనని భక్షించాలని వచ్చిన పులి పడింది.

శరత్ కి తనని వెంబడించిన సెంట్రీలు ఎందుకు కనపడలేదో, వాళ్ళెందుకు ఆర్తనాదాలు చేశారో వెంటనే స్ఫురించింది. ఇలాంటి మాటు గోతుల్లో ఓ దానిలో వాళ్ళు పడిపోయి వుంటారు.

తను అడ్డదిడ్డంగా తుపాకీ గుళ్ళు కందకూడదని, అటు యిటు దిశలు మారుస్తూ పరుగెత్తాడు. అదృష్టవశాత్తు తను ఆ గోతికి దూరంగా పరుగెత్తి వచ్చేశాడన్న మాట! కాని, సెంట్రీలు మాత్రం హడావిడిలో చూసుకోకుండా గోతిలో పడిపోయారు.

శరత్ కి అంత విపత్కర పరిస్థితిలోను నవ్వొచ్చింది. మనసారా నవ్వుకున్నాడు. తనకి హాని చెయ్యాలనుకున్న క్రూర మృగం, క్రూర మృగాల కన్న క్రూరులైన మనుషులు, మనుషులు తీసిన గోతుల్లో పడిపోయారు.

రేపు ఉదయం వేటగాళ్ళు వచ్చేవరకు సెంట్రీలు బతికుంటే, అదృష్టవంతులే! లేకుంటే ఉదయానికి వాళ్ళ శవాలు మిగులాయి. ఈ లోపల మరో క్రూర జంతువు గాని గోతిలో పడితే, హాయిగా దానికి ఆహారమయి పోతారు.

శరత్ గుండె అది తల్చుకోగానే ఝల్లుమన్నది. అసలు యీ అడవిలో యింకా యిలాంటి మాట్లు ఎన్ని తవ్వి పెట్టారో! ఆ వేటగాళ్ళు వల పన్ని వెళ్ళిపోయారో, లేక ఆ పరిసరాల్లోనే యే చెట్లమీదనైనా పొంచి వున్నారో....!? తను యెటు కదలాలన్నా సంకోచంగానే వుంది. తన చుట్టూ యిలాంటి మాట్లు వుండే వుంటాయి.

పెద్ద పులుల్ని, ఏనుగుల్ని పట్టుకోవటానికి అటవికులు గాని, అటవీశాఖ నియమించిన వేటగాళ్ళు గాని యిలా మాట్లు పన్ని పట్టుకుంటారు. అటవీశాఖ పులులవల్ల ప్రజలకి ముప్పు వాటిల్లిన సందర్భాలలోనే యిలా వేటగాళ్ళని నియమించి ఆ పులిని పట్టిస్తుంది! మామూలు పరిస్థితుల్లో అయితే, వన్యమృగాల వేటను అనుమతించదు.

ఓ పక్క వన్య ప్రాణులు అరుదయి తరిగిపోతున్న దృష్ట్యా అడవుల్లో వేటని నిషేధించారు. డిపార్టుమెంటుకి తెలియకుండా అడవిలో ప్రవేశించటం కూడా నేరమే!

అయితే, ఈ మాట్లు యెవరు అరేంజి చేశారు? యెవరో స్వార్థపరులైన ప్రయివేటు వ్యక్తులే అయి వుండాలి!

శరత్ ఇలా ఆలోచిస్తుండగానే దూరంగా ఎక్కడి నుంచో సన్నటి వెలుగు కనిపించింది. ఉలిక్కిపడి చూశాడు ఆ వైపు.

టార్చి వెలుగు! సరిగ్గా తను నిల్చున్న వైపే ఎవరో టార్చితో వస్తున్నారు. ఎవరు? తను పారిపోయిన సంగతి యీ పాటికి జయకర్ గుర్తించాడా? ఇంకా సిబ్బందితో తనని పట్టుకోవటానికి వస్తున్నాడా? లేక మాట్లు పెట్టిన వేటగాళ్ళు గాని వస్తున్నారా?

ఎవరైనా, తనకి ప్రమాదమే! నిర్దాక్షిణ్యంగా తన ప్రాణాలు తీసేస్తారు. ఓ ప్రమాదం తప్పిందంటే మరో ప్రమాదం వెతుక్కుంటూ వస్తోంది. తప్పించుకునే దారి కోసం అటు యిటు వెతుకుతున్నాడు కళ్ళతోనే!

అప్పుడు తెల్లవారుఝామున నాలుగు గంటలయింది.

అతని ఎడమపక్కన యేదో పాడుపడిన దేవాలయం లాంటి కట్టడం కనిపించింది. లోపల సన్నటి వెలుగు కూడా వుంది. ఏదో దీపంలా కనిస్తోంది.

శరత్ యేమాత్రం ఆలస్యం చెయ్యకుండా ఆ కట్టడంవైపు బాణంలా దూసుకుపోయాడు. తను తల దాచుకోవటానికి ప్రస్తుతం యేదొక మరుగు ప్రదేశం

కావాలి. లేకుంటే ఆ జయకర్ చేతికి చిక్కిపోవాల్సి వస్తుంది ఆ తర్వాత తన ప్రాణాలమీద ఆశ వదిలేసు కోక తప్పదు.

శరత్ పది నిమిషాల్లో ఆ కట్టడాన్ని చేరుకున్నాడు. అది పాడుపడ్డ దేవాలయం కాదు. పూజా పునస్కా రాలు జరుగుతున్న చిన్న గుడి! లోపల చమురు పోసిన రాతి దివ్వెల్లో దీపం వెలుగుతోంది.

విగ్రహం కాళ్ళవైపు వున్నది దీపం.

విగ్రహం దాదాపు ఏడడుగుల ఎత్తున్నది.

శరత్ లోపలకు ప్రవేశిస్తూనే విగ్రహంవైపు దృష్టి సారించి చూసి, అదిరిపడ్డాడు.

ఏడడుగుల విగ్రహం యేదో కొండదేవతదిలా వున్నది. నాలుక చాచుకుని భయంకరాకృతిలో చూసేవాళ్ళ గుండెల నదరగొట్టేలా వుంది. నఖశిఖ పర్యంతం సింధూరంతో పూయబడి రక్తవర్ణంలో ఒళ్ళు గగుర్పొడిచేలా కనిపిస్తోంది.

విగ్రహం మెడలో యేవో కాయలు, తీగెలు కలిపి అల్లిన దండ వేలాడుతోంది. విగ్రహం కాళ్ళవైపు పొడవాటి వేటకత్తి ఆ గుడ్డి వెలుగులో కూడా మెరుస్తోంది. ఓ రాతి పాత్రలో ఎర్రగా జిగటగా వున్న ద్రవమేదో వున్నది. అది అప్పుడే నలుపు వర్ణానికి తిరుగుతున్నట్టు గ్రహించాడు శరత్.

గుహలాంటి ఆ గుడిలోపల యేదో మెతకవాసన, ముక్కుకు యింపుగా లేని యేదో వాసన వేస్తోంది. శరత్ యేమాత్రం ఆలోచించకుండా విగ్రహం వెనుకవైపుకి వెళ్ళాడు.

అక్కడ ఓ స్త్రీ, ఓ పురుషుడు పడుకొని వున్నారు.

శరత్‌ని చూడగానే వాళ్ళు ఒక్కసారిగా లేచి అతని మీదికి లంఘించి ఒడిసిపట్టుకున్నారు.

కవ్వుమనబోయిన కేకను గొంతులోనే అదిమిపెట్టుకుని వాళ్ళ వంక విచిత్రంగా, భయంగా చూస్తూ వుండిపోయాడు శరత్.

7

ఓ అరగంట తర్వాత ముగ్గురు ఒకేచోట కలిశారు.

"కనిపించాడా?" అనడిగాడు జయకర్.

అనుచరులిద్దరు లేదన్నట్టు తలలు అడ్డంగా ఆడించారు.

జయకర్ కోపంతో ఊగిపోయా.

"అఫ్ట్రాల్ ఓ కుర్రకుంక మనకి బురిడీ కొట్టించి పారిపోతటమా? యేరీ, జాన్, జాఫ్రీ కనిపించారా?" అడిగాడు అనుచరుల్ని.

జాన్, జాఫ్రీ శరత్‌ని వెంబడించిన సెంట్రీలు. వాళ్ళ యేసో చెప్పేలోపల పక్కనుంచి సెంట్రీల గొంతులు వినిపించాయి.

"మే మిక్కడున్నాం!" అంటూ ఎలుగెత్తి అరుస్తున్నారు.

జయకర్ తక్కిన యిద్దరు అనుచరులు ఉలిక్కిపడి చుట్టూ చూశారు. జాన్, జాఫ్రీ యెక్కడా కనిపించలేదు. కాని, వాళ్ళ గొంతులు గుర్తు పట్టాడు జయకర్.

"వాళ్ళిక్కడే యెక్కడ్నుంచో అరుస్తున్నారు? నూతిలోంచి అరుస్తున్నట్టు...." అనబోతూ చటుక్కున అడవిలో వేటగాళ్ళు పన్నే మాట్లు గురించి గుర్తొచ్చి "జాగ్రత్త! దగ్గర్లో మాటున్నట్టుంది. మీరూ గోతిలో పడతారు. జాన్, జాఫ్రీ పడ్డట్టుంది...." అన్నాడు జయకర్.

అడుగులో అడుగు వేసుకుంటూ ముగ్గురూ జాన్, జాఫ్రీ పడిపోయిన గోతి దగ్గరకు వెళ్ళారు, వాళ్ళ కేకల ఆధారంతో.

జయకర్ టార్చి వెలుగులో వాళ్ళని చూసి, "ఇదేమిరా? ఆ కుర్రాడేడి? మీ రిందులో ఎలాపడ్డారు?" అనడిగాడు.

"ముందు మమ్మల్ని పైకి లాగండి. చెప్తాను" అన్నారు. జాఫ్రీ-జాన్ సన్నగా మూలుగుతున్నాడు.

"ఏమయింది జాన్?" అడిగాడు జయకర్.

"కాలి ఎముక విరిగినట్టుంది" అన్నాడు జాఫ్రీ. జాన్ అవునన్నట్టు నీరసంగా తలూపాడు.

"నాకు మణికట్టు దగ్గర బలంగా గాయమయింది. విరిగిందేమో ననుకొంటున్నాను" అన్నాడు జాఫ్రీ. అతను మొండివాడు. జాన్ కన్న బలవంతుడు, ధైర్యవంతుడు.

జయకర్, అనుచరులు తీగలతో తాడు అల్లి గోతిలోకి వదిలారు జాన్, జాఫ్రీ అతి కష్టమ్మీద పైకి వచ్చారు—జాన్ కదల్లేక పోతున్నాడు. జాఫ్రీ ఎడమ చేతి మణికట్టు లావుగా వాచిపోయింది. అది దాదాపు ముప్పై అడుగుల గొయ్యి. ఆ ధాటున పడిపోవటంవల్ల ఒకరిమీద మరొకరు అస్తవ్యస్తంగా పడిపోయారు. వాళ్ళ చేతుల్లోని తుపాకులే వాళ్ళమీద అదనపు భారాన్ని పడేశాయి.

అనుచరు లిద్దరు జాన్‌ని భుజాలమీద మోసుకుంటూ వస్తే, జయకర్ జాఫ్రీని మెల్లిగా నడిపించుకుంటూ తమ స్థావరం చేరుకున్నారు.

"వీళ్ళిద్దరి సంగతి నేను, పమీమా చూసుకుంటాం. మీ రిద్దరు వెళ్ళి ఆ కుర్రాడ్ని యిలాగైనా సరే వెతికి

పట్టండి. కాసేపట్లో యెలాగూ తెల్లారిపోతుంది. వాడు దొరక్క తప్పదు. నా టార్చ్ పట్టుకెళ్ళండి" అంటూ అనుచరుల్ని వాళ్ళ అడవిలోకి తరిమేశాడు జయకర్.

ఈలోపల అతని ప్రియురాలు షమీమా లేచి అక్కడి కొచ్చింది.

వాళ్ళ మాటలు ప్రొఫెసర్ జాదవ్ స్పష్టంగా విన్నాడు. అతనికి పరిస్థితి చూచాయగా అర్థమయిపోయింది. శరత్ తప్పించుకుపోయాడా? తనకి తెలిసి వేరే ఖైదీ లెవరూ ఇక్కడ బందీలుగా లేరు. వీళ్ళు మాట్లాడుకొంటున్నది శరత్ గురించే అయివుంటుంది. అదే జరిగితే, తను భయపడాల్సిన పనిలేదు. శరత్ క్షేమంగా దాటిపోతే అంతే చాలు!

జాదవ్ వంటి సైంటిస్టు కూడా ఆ సమయంలో కనిపించని దైవానికి మనసులోనే మొక్కుకున్నాడు. తను కూడా అవకాశం దొరికితే యిక్కడ్నుంచి పారిపోవాలి! తన అమూల్యమైన పరిశోధనా ఫలితాన్ని యీ దుర్మార్గుడికి, దేశద్రోహికి దొరకనివ్వడు తను. తన ప్రాణం పోయినా దాన్ని వీళ్ళకి చిక్కనివ్వడు.

జాదవ్ ఛాతీ ఉప్పొంగింది, దేశభక్తితో.

అంతదాకా రాని నిద్ర అతనికి ముంచుకువచ్చింది.

8

"ఎవరు మాట్లాడుతున్నది?" అన్నది శశిరేఖ ఉత్సాహంగా.

"నేనమ్మా, రామయ్యను! ..." అన్నాడు నౌఖరు మెల్లిగా.

"శరత్ వున్నాడా, అక్కడ?" హుందాగా అడిగింది.

"లేదమ్మా, తమకు తెలీదా అమ్మా, పెద్దయ్యగారు వస్తున్న బస్ అక్కడెక్కడో తిరగబడిపోయిందట గదమ్మా!?"

"వాట్? ఆ తిరగబడిపోయిన బస్‌లో అంకుల్ వున్నారా? వాట్ ట్రేజడీ!....అయితే, శరత్ గాని అక్కడకు వెళ్ళాడా?"

"అవునమ్మా! శరత్ బాబు యీ రోజు ఉదయమే బయల్దేరి వెళ్ళారమ్మా! పెద్దయ్యగారెలా వున్నారో, యేమయ్యిందోనని చాలా గాబరాపడతా యెళ్లారమ్మా!...."

"అరరె, నాకు మాట మాత్రమైనా ఫోన్ చేసి చెపితే నేనూ వెళ్ళేదాన్నిగా! ఇప్పుడెలా?" శశిరేఖ వాచీ చూసుకుంది.

సాయంత్రం అగుతున్నరయింది. ఉదయంనించీ ఫోన్ చెయ్యకపోవటం చాలా తప్పయింది. ఉదయం పేపర్లో బస్ ఏక్సిడెంట్ గురించి చదివింది. కాని అందులో నే ప్రొఫెసర్ అంకుల్ హైద్రాబాద్ వెళ్తున్నట్టు ఆమెకు తెలీదు. శరత్‌ని కలుసుకొని మూడు రోజులయిపోయిం దప్పటికే. అందుకే క్రితం రాత్రి ప్రొఫెసర్ ప్రయాణం గురించి ఆమెకు తెలియలేదు.

పాపం, శరత్! తల్లి లేని పుత్రాడు. ఇప్పుడు తండ్రి కూడా లేకపోతే....ఉహూ, అలా ఎన్నటికీ జరగదు. అంకుల్ కేమీకాదు. ఆయన సజీవంగా వుంటారు. తనకా నమ్మకముంది. శరత్ కెలాంటి కష్ట మొచ్చినా తను భరించలేదు.

శరత్‌ని హృదయపూర్వకంగా కోరుకుంటున్నది తను. అతని మనసు తనకి తెలుసు. చాలా సున్నితమయినవాడు.

అంతకుమించి మంచివాడు. సంస్కార మున్నవాడు. మూడేళ్ళుగా తనతో పరిచయమున్నా, పరిచయం స్నేహంగా పరిమళించిందేగాని, యే నాడు అతను హద్దు మీరలేదు. ఎన్నో సందర్భాలలో తను అతనికెంత సన్నిహితంగా వచ్చినా, అతను తొందరపడలేదు. అంత నిగ్రహపరులు చాలా అరుదుగా వుంటారు.

శశిరేఖ ఫోన్ పెట్టేసి, అలజడిగా సోఫాలో కూలబడింది.

శశిరేఖ ఆ సిటీలో కల్ల పెద్ద క్రిమినల్ లాయర్ రంగనాథ్ కుమార్తె. బి.ఎస్సీ ఫైనలియర్ చదువుతోంది. ప్రొఫెసర్ జాదవ్. రంనాథ్ చిన్ననాటి స్నేహితులు. ఎప్పుడూ తన ప్రయోగాల గొడవతో లేబ్ లో సతమతమయ్యే జాదవ్ కి రంగనాథ్ పెద్ద రిలీఫ్. నవ్విస్తూ చతుళోక్తులతో స్నేహితుడ్ని అలరిస్తుంటాడు రంగనాథ్.

ఇద్దరు పెదవి విప్పి అనుకోలేదు గాని యిద్దరి మనసులోను ఒకరితో మరొకరు వియ్యమందాలనే ఆలోచన వున్నది. అందుకు తగ్గట్టే శశిరేఖ, శరత్ మనసారా ప్రేమించుకుని ఒకరికొకరు సన్నిహితంగా వచ్చారు. శరత్ ఇంజనీరు అయిన మరుక్షణం వాళ్ళిద్దరి పెళ్ళి జరిగిపోతుంది.

శశిరేఖ మనసు పరిపరివిధాల పోతున్నది.

కనీసం తండ్రయినా యీ సంగతి చెప్పలేదేమిటి? బహుశా ఆయన కూడా తెలిసివుండదు అంకుల్ ప్రయాణం సంగతి? లేకుంటే ఉదయం కాఫీల సమయంలో తప్పక ప్రస్తావించి వుండేవాడు.

కాఫీ తాగుతూ పేపరు చూడటం రంగనాథ్ దిన చర్యలో అతి ముఖ్యమయినది. తను చర్చల్లో బన్

ప్రమాదం గురించి ప్రస్తావనకి వచ్చింది. అప్పుడయినా నాన్న చెప్పివు దేవారు. కాటి ప్రమాదంలో అంకుల్ చిక్కుకున్న విషయం నాన్నకు తెలీదన్నమాట!

ఇప్పుడు తనేం చెయ్యాలి? జరగకూడని దేదైనా జరిగితే మానసికమైన ధైర్యాన్ని శరత్ కందివ్వాలి. అది తన ప్రస్తుత కర్తవ్యం. శరత్ వచ్చేవరకు యెదురు చూడాలి. బహుశా రాత్రి బాగా వేళమీరి పోయాకి గాని, రేపుగాని శరత్ తిరిగొస్తాడేమో.... చూడాలి!

ఆ రాత్రంతా అసహనంగా గడిపింది శశిరేఖ.

తెల్లవారుతునే శరత్ యింటికి ఫోన్ చేసింది. రామయ్య రిసీవ్ చేసుకున్నాడు.

"ఇంకా రాలేదమ్మ, చినబాబు!...." అన్నాడు రామయ్య.

శశిరేఖ అనుమానం బలపడింది.

"నిన్న ఉదయం వెళ్ళిన మనిషి యింకా రాలేదా? యేం చేస్తున్నట్టు?...." జనాంతికంగా ఫోన్లోనే అనేసి మళ్ళీ తేరుకొని, "నీకుగాని ఎక్కడ్నుంచయినా ఫోన్ చేశాడా" అనడిగింది.

"లేదమ్మాయిగారూ! నేను అందుకే ఎదురుచూస్తుం డాను. ఏ సంగతీ తెల్వదమ్మా. నాకు శానా గాబరాగా వుండాది." అన్నాడు రామయ్య. శరత్ తల్లి బతికున్న ప్పట్నించీ అతను వాళ్ళింట్లో నమ్మకంగా పని చేస్తున్నాడు. శరత్ అంటే అతనికి పంచప్రాణాలు. శరత్ తల్లి బతి కున్నా అతనికన్నా గొప్పగా చూసివుండకపోయేది కొడుకుని. అంతగా వాళ్ళ జీవితాల్లో, వాళ్ళ కుటుం బంలో ఓ సభ్యుడిగా కలసిపోయాడు రామయ్య.

"నీకు శరత్ నించి ఫోన్ వచ్చినా, శరత్ గాని వచ్చినా

నాకు వెంటనే ఫోన్ చేయి రామయ్యా!" అన్నది శశిరేఖ.

"తప్పకుండానమ్మా! వెంటనే బాబుచేత ఫోన్ చేయిస్తానమ్మ. మీరు దయిర్యంగా వుండండి" రామయ్య గొంతులో విచారం ధ్వనిస్తున్నా అదిమిపట్టి ఆమెకు ధైర్యం చెప్పాడు.

శశిరేఖ నిరుత్సాహంగా కూచుండిపోయింది ఫోన్ పక్కనే. ఏంచెయ్యాలో తోచటంలేదు. యేదో జరిగింది. లేకుంటే యీ పాటికి శరత్ ఖచ్చితంగా తిరిగొచ్చి వుండేవాడు.

ఆ సాయంత్రం వరకు ఆమె ఫోన్ పక్కనే కూచున్నది. శరత్ వెళ్ళి అప్పుడే ముప్పైఆరు గంటలు దాటి పోయింది.

ఒకవేళ అంకుల్ కి ప్రమాదంగా వుందేమో.... నంద్యాలలోనో, గిద్దలూరులోనో హాస్పిటల్లో చేర్చారేమో....శరత్ తండ్రిని కనిపెట్టుకుని వుండిపోయి వుంటాడు....యే విషయం తండ్రిలాంటి రామయ్యకు ఫోన్ చెయ్యకుండా వుంటాడా?

అశాంతిగా కణతలు రుద్దుకున్నది శశిరేఖ.

అనిమిశంగా అటు ఇటు పచార్లు చేయసాగింది.

9

వాళ్ళిద్దరు తనమీదపడి ఎందుకు పెడరెక్కలు విరిచి కట్టేశారో చాలా సేపటికిగాని అర్ధం కాలేదు శరత్ కి.

వాళ్ళిద్దరు పూర్తిగా అనాగరిక ఆటవికులు. ఒంటి మీద సరైన అచ్ఛాదనలేదు. ఆ మాటకొస్తే తను ఆ గుహాలోకి వచ్చేటప్పటికి వాళ్ళు దాదాపు నగ్నంగానే వున్నారు. వాళ్ళు యే స్థితిలో వున్నారో తను స్పష్టంగా

చూశాడు. అందుకే తనమీద ఆగ్రహించి మీదపడి బంధించారా?

అయినా, కొండదేవత ఆటవికులకి పవిత్రమైన దేవత కదా!? అలాంటి దేవత సన్నిధిలో వాళ్ళు కామకేళీ కలాపాలతో కన్నుమిన్ను కానక ఎందుకు ప్రవర్తిస్తున్నారు? అది వాళ్ళ దృష్టిలో తప్పుకాదా!? ఎక్కడా స్థలమే దొరకనట్టు ఆ దేవత గుడిలో ఎందుకు ఆ పనికి పూనుకున్నారు? వాళ్ళెవరు? భార్యాభర్తలా, లేక ప్రేయసీ ప్రియులా? రహస్యంగా కలుసుకోవటానికి ఆ గుడిని సంకేత స్థలంగా నిర్ణయించుకున్నారా?

శరత్ కళ్లెత్తి వాళ్ళిద్దరివంకా చూశాడు.

మొగాడికి పాతికేళ్ళుంటాయి. ఆడదానికి పద్దెనిమిది వుండొచ్చు. మంచి వయసులో వున్నారిద్దరు. మొగాడు చాలా మోటుగా, కర్కశంగా వున్నాడు. మొలచుట్టూ తీగెలు, ఆకులతో అల్లిన ఆచ్ఛాదన కట్టుకున్నాడు.

ఆడది పైభాగమంతా నగ్నంగా వదిలేసి మొల చుట్టూ సన్నటి నార చీర కట్టింది. అంటే యీ అడవిలోని ఆటవికులు అంతగా నాగరికత తెలిసినవాళ్ళు కాదన్న మాట! గుడ్డలు కట్టుకోవటం వీళ్ళకు ఇంకా తెలియదన్న మాట!

ఇద్దరి మెడల్లోను పూసలదండలున్నాయి. జుట్టు ఎర్రగా రాగిరంగుకి తిరిగివున్నది. తైల సంస్కారం లేదు. వాళ్ళ కళ్ళు చాలా భయంకరంగా ఎదుటి మనుషుల్ని పట్టి పట్టి చూస్తున్నట్టున్నాయి.

చెరోవైపు చెరోఱబ్బ పుచ్చుకున్నారు శరత్‌ని. గుడి నుంచి బయటకు లాక్కువచ్చారు. శరత్ పెనుగులాడ లేదు. అసలు ఆ ప్రయత్నమే చెయ్యలేదు. వాళ్ళు

మొరటువాళ్ళు. పైగా మూర్ఖులు. తను ఎదిరించే కొద్దీ యేదైనా హాని తలపెట్టవచ్చు. అందుకే మౌనంగా వాళ్ళ వెంట వెళ్ళాడు.

ఓ అరగంట తర్వాత శరత్‌ని వాళ్ళ గూడెం తీసుక వెళ్ళారు. రెల్లుగడ్డితోను, తాటాకులతోను కట్టిన పూరి గుడిశెలు దాదాపు ముప్పయి నలభైవున్నాయా గూడెంలో.

అప్పటికి తెల్లవారటానికి ఎంతో వ్యవధి లేదు. తూర్పున తొలి తెలిరేఖలు విచ్చుకుంటున్నాయి.

ఆటవికుల్లో మొగవాడు గొంతెత్తి పిలవగానే అందరు నిద్రలు మానేసి పరుగు పరుగున వచ్చి గూడెం మధ్యనున్న బండరాతి దగ్గర గుమిగూడారు.

మొగాళ్ళందరు మొగ ఆటవికుడిలాగే మొలలచుట్టూ ఆచ్ఛాదనలు కట్టుకుంటే, ఆడవాళ్ళందరు ఆ ఆటవిక స్త్రీలా నారచీరలు కట్టుకున్నారు.

తనని పట్టి తెచ్చిన ఆటవికుడు కొండభాషలో వాళ్ళతో ఏదో చెప్పాడు. నాయకుడిలావున్న ఓ వృద్ధ ఆటవికుడు శరత్‌ని చూసి తల పంకించాడు.

అక్కడ సమావేశమైన వాళ్ళంతా శరత్ వైపు యేదో పెద్ద నేరం చేసినవాడిని చూసినట్టు చూస్తున్నారు.

అప్పటికి తెల్లవారింది. సూర్యుడు ఉదయించబోతున్నాడు.

నాయకుడు ముందుకొచ్చి "హోర్నువ్వు?" అనడిగాడు కొండజాతి వాళ్ళు మాట్లాడుకునే యాసతో.

ప్లేన్ ప్రమాదంలో చిక్కుకుని బతికి బయటపడ్డానని, దారితోచని పరిస్థితుల్లో తిరుగుతూ కొండదేవత గుడిలో తెలియక ప్రవేశించానని, తనని వదిలేస్తే తన దారి తను చూసుకుంటానని శరత్ నాయకుడితో చెప్పాడు.

నాయకుడు తల అడ్డంగా తిప్పి నువ్వు చాలా పాపం చేశావన్నాడు. నీలాంటి పాపిని తేలిగ్గా వదలకూడదన్నాడు. మా పద్ధతి ప్రకారం దానికి ప్రత్యేకమైన శిక్ష వుందన్నాడు. ఎంతటి వాళ్ళకైనా ఆ శిక్ష అమలు జరిపి తీరుతామన్నాడు.

శరత్ నిర్ఘాంతపోయి, అసలు తను చేసిన పాపమేమిటని, అంత కూడని నేరం తానేం చేశానని నిలదీసి అడిగాడు.

వృద్ధనాయకుడు వివరించి చెప్పాడు. శరత్ అతని మాటలు విని నిశ్చేష్టుడై నిల్చుండిపోయాడు.

వాళ్ళ కో వింత ఆచారమున్నది!

పెళ్ళి, పెటాకులవంటి బాదరబందీలు, ఒక మగాడికి ఒకే స్త్రీ అనే నిబంధనలు, కట్టడి యేమీ లేవు వాళ్ళకి. అందరి ఆడవాళ్ళకు తమ యిష్టమొచ్చిన మగాడితో గడిపే అవకాశముంది ఆ గూడెంలో. అయితే తల్లీకొడుకుల మధ్య, అన్నా చెల్లెళ్ళు లేదా అక్కా తమ్ముళ్ళ మధ్య, తండ్రీకూతుళ్ళ మధ్య మాత్రం సంబంధాలు నిషిద్ధం.

ఓ సంవత్సరంపాటు ఆడ మగ కలిసి కాపరంచేస్తే వాళ్ళను అపురూపమైన జంటగా పేర్కొంటారు గూడె వాళ్ళందరు. ఈ యేడాదిలోపల ఆ జంటకు బిడ్డలుకలిగితే సరి, లేకుంటే వాళ్ళని కొండదేవత గుడిలోకి పంపిస్తారు.

ఎవరూ లేకుండా వాళ్ళిద్దరు మాత్రమే ఆ కొండ దేవత గుడిలో సృష్టికార్యం జరుపుతారు. అలా జరిగిన మూడో నెలకే ఆటవిక స్త్రీ గర్భం ధరిస్తుందని వాళ్ల నమ్మిక.

అయితే, యిక్కడ ఓ మెలిక వున్నది! భార్యాభర్తలుగా చలామణి అవుతున్న ఆటవికు లిద్దరు ఎవరూ

కేని సమయంలో యెవరికంటా పడకుండా గుడిలో కలియాలి.

పొరపాటున యెవరైనా ఆ సమయంలో గుడిలోనికి ప్రవేశించినా, వాళ్ళని ఆటంకపరిచినా ఆ మనిషిని అదే కొండదేవతకు ఆహారంగా అర్పించాలి! అలా జరక్క పోతే దేవత ఆగ్రహించి గూడేన్ని నాశనం చేస్తుంది. ఇదీ వాళ్ళ ఆచారం!

వృద్ధ నాయకుడు యిదంతా చెపుతుంటే శరత్ చేష్టలుడిగినవాడై అంతా విన్నాడు. అతని పై ప్రాణాలు పైనే పోయాయి. తను గుడిలో ప్రవేశించిన సమయానికి ఆ స్త్రీ పురుషు లిద్దరు రతికేళిలో నిమగ్నులై వున్నారన్న మాట! తను కావాలని వాళ్ళను చూడలేదు, వాళ్ళని భగ్నం చెయ్యలేదు. కేవలం తన ప్రాణం కాపాడు కోవటం కోసం లోపలికి ప్రవేశించి, ఆ ప్రాణాన్నే యిప్పుడు పోగొట్టుకోబోతున్నాడు.

ఆటవికుల కట్టుబాట్లకి, వాళ్ళ నిర్ణయానికి తిరుగుండదు! తను యేం చెప్పినా వాళ్ళు వినరు. ఎలా నచ్చ చెప్పినా మరో మాటకు అవకాశ మివ్వరు. శరత్ కర్తవ్యం తోచనివాడిలా వాళ్ళ వింత ఆచారానికి అబ్బురపడ్తూ అలాగే నిల్చుండిపోయాడు.

అనాగరికులైన అడవి మనుషుల ముందు తనని నిలదీసి తనపై నిందారోపణ చేసి, తనని శిక్షించబూనటం తలచు కుంటేనే వాళ్ళెంత మూర్ఖులో అర్థమవుతోంది.

ఏమైనా సరే, వీళ్ళబారినుంచి తప్పించుకోవాలి! ఈ ఆటవికుల చేతుల్లో దిక్కుమాలిన చావుకాదు తను కోరు కున్నది. కాని తను అనుకోకుండా వీళ్ళ చేతుల్లో చిక్కాడు. తండ్రి విషయం ఓ పక్క నిర్ధారణగా

తెలియనే లేదు; తన కిక తెలుసుకునే అవకాశం శాశ్వతంగా పోబోతున్నది! తండ్రినిక కడసారి చూసే అవకాశం లేదా?

శరత్ కొద్ది క్షణాలు అలాగే మౌనంగా నిల్చుండిపోయాడు. సూర్యుడు పై పైకి వస్తూన్నాడు.

10

మూడో రోజు కూడా శరత్ రాలేదన్న విషయం రామయ్య ద్వారా విన్నది శశిరేఖ. ఆమె మనసు ఆరాటాన్నదుపులో పెట్టలేకపోతోంది.

ప్రొఫెసర్ అంకుల్ ఏదో ప్రమాద పరిస్థితిలో వున్నాడు—లేకుంటే ఖచ్చితంగా శరత్ మర్నాడే తిరిగొచ్చి వుండేవాడు.

సరిగ్గా అప్పుడే పేపర్ బోయ్ పేపరు పడేసిపోయాడు.

శశిరేఖ దాన్నందుకుని ఆత్రుతగా పేజీలు తిరగేసింది. ఘాట్ రోడ్ ప్రమాదం గురించి ఫోటోలతో సవివరంగా వచ్చేసింది.

ప్రయాణికులు ఏభై రెండుమంది ఫోటోలు, డ్రైవర్, కండక్టర్ ఫోటోలతో బాటు ప్రచురించారు ఒకే బొమ్మగా. అయితే ప్రొఫెసర్ జాదవ్ జాడ మాత్రం తెలియటంలేదని, ఆయన కుమారుడు స్వయంగా స్పాట్ కి వచ్చి తండ్రి గురించి ఎంక్వయిరీ చేశాడని, శవాల్లో తండ్రి శవం లేకపోవటం గమనించి పోలీసులకు ఫిర్యాదు చేశాడని, ప్రొఫెసర్ జాదవ్ బతికున్నదీ లేనిదీ నిర్ధారణ కాలేదని, ఇంకా దర్యాప్తు జరుగుతున్నదనీ రాశారందులో.

శశిరేఖ టెన్షన్ అణచుకుంటూ పేపరంతా అమూ

లాగ్రం చదివింది. అంతకు మించిన వివరాలు దొరకలేదు. ఆ రోజు పేపర్లన్నీ అప్పటికప్పుడు బజార్నించి తెప్పించి చూసింది. ఏ పేపర్లోను అంతకు మించిన వివరాలేమీ ప్రచురింపబడలేదు. శరత్ గురించి అంతకు మించి యేమీ తెలిసే అవకాశం లేకపోయింది.

శరత్ మూడు రోజుల్నుంచీ యేం చేస్తున్నట్టు? తండ్రి శవం కనపడకపోవటంతో, ఆయన బతికే వుండా అని ఎంక్వయిరీ చేస్తున్నాడా చుట్టుపక్కల? లేక హైదరాబాద్ గాని వెళ్ళాడా? యే విషయం తను స్పాట్ కి వెళ్ళి తెల్సుకుంటే నే గాని నిర్ధారణగా తెలియదు.

తండ్రితో చెపితే అభ్యంతరపెడతాడు. అదీగాక ఆయన తన కేసులతో తల మునకలుగా వున్నాడు. తరవాత తను ఎంక్వయిరీ చేస్తానని వాయిదా వేసేస్తాడు. తను యెంక్వయిరీ చేయించడు, తనని వెళ్ళనివ్వడు.

శరత్ విషయం తెలిసేవరకు తనకు ముద్ద మింగుడు పడటంలేదు. పిచ్చెత్తినట్టుగా వుంది. ఓ పక్క తండ్రి జాడ తెలియక శరత్ దిక్కు తోచని పరిస్థితిలో వున్నాడు. పోనీ అతనైనా తిరిగొచ్చి వుంటే తామిద్దరు కలిసి యేదో విధంగా అంకుల్ ఆచూకీ తెలుసుకోవటానికి ప్రయత్నించేవాళ్ళు. కాని అతను రాలేదు.

శశిరేఖ ఆలోచనలతో సమయాన్ని వృధా పుచ్చదలచుకోలేదు. అప్పటికప్పుడే ఓ నిర్ణయానికొచ్చేసింది. తల్లికి చెపితే అసలే గుమ్మం కదలనివ్వదు. డబ్బడిగితే అనుమానం వస్తుంది. తనే కేష్ తీసుకుని, అక్కడ స్లిప్ రాసి పెట్టి వెళ్తే సరిపోతుంది. ఖంగారుపడదు.

ఓ హేర్ బాగ్ లో రెండు చీరెలు, అవసరమైన

వస్తువులు సర్దుకున్నది. కేష్ తీసుకుని బాగ్ మధ్యలో చీర మడతల మధ్య పెట్టింది. చిన్న స్లిప్ రాసి కేష్ లాకర్లో పెట్టింది.

అప్పటికింకా తండ్రి మార్నింగ్ వాక్ నించి తిరిగి రాలేదు. తల్లి వంటింట్లో యేదో పని చక్కబెట్టుకుంటోంది.

రిక్షా పిలిచి యెక్కి కూచుంది. బస్ స్టేషన్ కి పోనివ్వమంది.

11

"మిష్టర్ ప్రొఫెసర్, ఇప్పటికైనా మించిపోయింది లేదు. ఆ ఫార్ములా ఎక్కడ దాచావో చెప్పు. లేదా ఫార్ములా రాసి యివ్వు. అయితే మమ్మల్ని దారి తప్పించటానికి నీ చేతికొచ్చిన యీక్వేషన్స్ వేసి యిచ్చేస్తే నీ చేతుల్తో నువ్వే గోరీ కట్టుకున్నావన్నమాటే! ఊఁ, ఇక ఆలస్యాన్ని భరించే ఓపిక నాకు లేదు. టెల్ మీ...." జయకర్ జాదవ్ వైపు సూటిగా చూస్తూ అన్నాడు.

జాదవ్ కొద్ది క్షణాలవరకు మాట్లాడలేదు. తర్వాత తలెత్తి జయకర్ ముఖంలోకి చూసి, "నాకు తెలియదు!" అన్నాడు కూల్ గా.

అంతే. అతని రెండు చెంపలు ఛెళ్ళు ఛెళ్ళున చరిచాడు జయకర్.

ప్రొఫెసర్ దంతాలు కదిలాయి. పళ్ళనుంచి రక్తం స్రవించి నోటికి ఉప్పగా తగిలింది. కళ్ళు తిరిగినట్టయి ముందుకి తూలాడు. నిరంతర దీక్షతో అన్నపానీయాలు కూడా నిర్లక్ష్యంచేసి అతని శరీరం చిక్కి శల్యమయింది. ఆ శరీరం ఏమాత్రం ప్రతిఘటనను ఎదుర్కొలేని స్థితిలో వుంది.

జయకర్ వికటంగా నవ్వి, "ఇది శాంపిల్ మాత్రమే! నాకు మనిషినుంచి నిజాన్ని ఎలా రాబట్టాలో బాగా తెలుసు. ఇంకా యెన్నో చిట్కాలు తెలుసు. మనిషి ప్రాణం పోకుండా చిత్రవధ చేయగలను.... చెప్పు, యింత సేపూ చాలా మర్యాద యిచ్చాను. ఇక నా తరం కాదు. కమాన్! టెల్ మీ, టెల్ మీ ..." అరిచాడు కోపంగా.

జాదవ్ కోపాన్ని, బాధనీ, ఉక్రోషాన్నీ పళ్ళ బిగువున భరించాడు. అతని ముఖంలో నరాలు ఉబ్బాయి—కళ్ళు రక్తాన్ని వర్షిస్తున్నట్టు ఎర్రగా అయ్యాయి.

"నన్ను నిలువునా కోసేసినా నీ కా ఫార్ములా యివ్వను. ఏం చేసుకుంటావో చేసుకో!" అన్నాడు జాదవ్ తీక్షణంగా జయకర్ వంక చూస్తూ.

"నీ కొడుకును నిలువునా కోసేస్తాను. అప్పుడయినా యివ్వవా?"

"నా కొడుకు నీ దగ్గర లేడని నాకు తెలుసు."

జయకర్ తొట్రుపడి అంతలో నే సర్దుకుని, "అయితే నీ కొడుకును నువ్వే తప్పించేశావన్న మాట....!?" అన్నాడు.

"నన్ను యిక్కడ బంధించావు కదా, నే నెలా తప్పించుకోగలననుకున్నావు? నీకు ఆశ, స్వార్థం తప్ప తెలివి తేట లేవనుకుంటాను...."

"ఊఁ, అధిక ప్రసంగం....నీ కొడుకు నా చూపునించి తప్పించుకోలేడు. ఈ అడివిలో యే మూల దాక్కున్నా మరో గంటలో మా వాళ్ళు వేటకుక్కల్లా వేటాడి

తీసుకొస్తాను, అమాయకుడు, పారిపోగలననే అనుకున్నాడు...."

"రాత్రెప్పుడో పారిపోయిన వాడిని తెల్లారి పది గంటలు కావస్తున్నా పట్టుకోలేకపోయిన వేటకుక్కలు మరో గంటలో పట్టుకుంటాయంటే నమ్మేటంత అవివేకిని కాదు...."

"వాడిని, వాడి బాబువైన నిన్ను ఈ భూగృహంలో భూస్థాపితం చేస్తాను....అది చూడటానికి నువ్వెలాగూ బతికుండవ్...." అని యింకా యేదో చెప్తూండగా జాఫ్రీ మెడలో ఎడమ చేతిని జోలెలో తగిలించుకుని అక్కడికొచ్చాడు. అతని చేతికి, జాన్ కాలుకి ప్రథమ చికిత్స చేశారు జయకర్ — అతని ప్రియురాలు షమీమా.

ఏమిటన్నట్టు చూశాడు జయకర్ అతనివంక.

జాఫ్రీ అతనికి మాత్రమే వినిపించేటంత మెల్లగా "ప్రొఫెసర్ కీర్తి యీ రాత్రికి గోదావరి ఎక్స్‌ప్రెస్‌లో హైదరాబాద్ వెళ్తున్నాడని యిప్పుడే మన విల్సన్ వైర్లెస్ మెసేజ్ పంపాడు. మీరు రావాలంటున్నాడు" అన్నాడు.

జయకర్ ముఖం ఆనందంతో వెలిగిపోయింది. ఒక్క అంగలో తన గదికి పక్కనే అమర్చుకున్న వైర్లెస్ సెట్ దగ్గరకు పరుగెత్తాడు.

షమీమా ఆటెండవుతోంది మెసేజ్‌కి. అతను రాగానే అక్కడినుంచి లేచి వెళ్ళిపోయింది.

జయకర్ మెసేజ్ రిసీవ్ చేసుకుంటున్నాడు.

"విల్సన్ హియర్ ....విల్సన్ హియర్ ...." అన్నాడవతలనుంచి విల్సన్.

"జయకర్ హియర్ ....స్టార్ట్ ....స్టార్ట్ ...." అన్నాడు జయకర్.

"ప్రొఫెసర్ కీర్తి వైజాగ్ నుంచి ఈ రోజు గోదావరికి హైద్రాబాద్ వెళ్తున్నాడు. అతని ఫైండింగ్స్ రిసెర్చి లాబరేటరీస్‌లో ప్రోసెస్ చెయ్యబోతున్నాడు. అతని పరిశోధన సత్ఫలితాల నిచ్చిందని పేపర్లలో వార్తలు వచ్చాయి. ట్రాప్ చెయ్యనా?"

"ఇంకా ఆలస్యం దేనికి? అతని ఫైండింగ్స్ మనకి చాలా ముఖ్యం! గోదావరి విజయవాడ చేరేసరికి అర్ధరాత్రవుతుంది. మనకి ఆ స్టేషన్ అయితేనే అనుకూలంగా వుంటుంది. బండిని అవుటర్ సిగ్నల్ దగ్గర ఆపేసి, మన వేన్‌లో అతన్ని యిక్కడికి తీసుకొచ్చెయ్యి. చాలా పకడ్బందీగా జరగాలి యేర్పాట్లు ఏమాత్రం అజాగ్రత్తగా వున్నా అతనుకాదు ట్రాప్ అయ్యేది; మనం! బి కేర్‌ఫుల్!"

"ఓ.కె. ఫ్రెండ్! అవన్నీ నా కొదిలెయ్. ఐ విల్ మేనేజ్...."

"ఆల్ రైట్ ....ఓవర్ ....ఓవర్ ...." అన్నాడు జయకర్. అతనికి చాలా ఆనందంగా వుంది. ప్రొఫెసర్ జాదవ్, ప్రొఫెసర్ కీర్తి యిద్దరు యిద్దరే. వుద్దండ పిండాలు. జాదవ్ అణుబాంబు ప్రమాదం నుంచి యెదుర్కొనే రసాయనం కనుగొంటే కీర్తి అతి తక్కువ ఖర్చుతో, అమిత వేగంగా పోయే చిన్న కారు కనుగొన్నాడు. జాదవ్ ఫార్ములాకు మల్లేనే కీర్తి ఫార్ములాకి కూడా అంతర్జాతీయ మార్కెట్ వుంది.

కొన్ని సంపన్న దేశాలు తామే పరిశోధనలు చేసి మొట్టమొదటిసారిగా ప్రపంచానికి చాటుకోవాలనే

కాంప్లెక్స్ కలిగివుంటాయి. వేరే దేశాల పరిశోధనా ఫలితాల్ని రహస్యంగా కొనుక్కొని తమ సైంటిస్టుల రిసెర్చి ఫలితంగా ప్రపంచ దేశాలకి చాటుకుంటారు. తమ దేశానిదే పై చేయిగా ప్రకటించుకుంటారు.

అలాంటి రెండు అగ్రరాజ్యాల నుంచి జయకర్ కి పెద్ద ఆఫర్స్ వున్నాయి. అతని ఏజెంట్లు దేశమంతా వున్నారు. వాళ్ళు ఏ యే సైంటిస్టు ఏ యే పరిశోధనలు చేస్తున్నారో, అవి ఎంతవరకు వచ్చాయో ఎప్పటికప్పుడు ఇన్ఫర్మేషన్ సేకరిస్తుంటారు.

ఇంటర్నేషనల్ మార్కెట్ వున్న పరిశోధనలయితే అనుక్షణం ఆ శాస్త్రవేత్త పరిశోధనా ఫలితాన్ని వెయ్యి కళ్ళతో కనిపెట్టి చూస్తుంటారు. చివరి క్షణంలో ఆ సైంటిస్టుని ట్రాప్ చేసి, ఫార్ములాని చేజిక్కించుకుంటారు. అనక ఆ సైంటిస్టుని పై లోకానికి పంపేస్తారు.

ప్రస్తుతం అలాంటి మార్కెట్ వున్న పరిశోధనలు దేశం మొత్తంమీద, ఆంధ్రులయిన జాదవ్, కీర్తి చేసి విజయాన్ని సాధించారు. అందుకే వాళ్ళిద్దర్ని ట్రాప్ చెయ్యటానికి జయకర్ బృందం సిద్ధమయ్యింది. జాదవ్ ని పట్టుకొన్నారు. ఇవాళ కాకున్నా రేపయినా ఫార్ములా చేజిక్కించుకోగలమనే ధైర్యం వాళ్ళకుంది.

ఇప్పుడు కీర్తి కూడా విజయవంతంగా పరిశోధన ముగించి తమ వల్లో చిక్కబోతున్నాడు.

12

శరత్ తన ఆయువు మూడినట్లే నిర్ణయించుకున్నాడు.

వాళ్ళలో వాళ్ళు ఆటవికులు అనుకొంటున్న మాటల్ని బట్టి ఆ రాత్రికే తనను వాళ్ళ కొండదేవతకు అర్పిస్తారని

అర్థం చేసుకున్నాడు. అంటే బలిస్తారా? నరబలి!

అయితే యీ అటవికులు నరరూప రాక్షసులన్న మాట. వీళ్ళింకా ఆదిమానవుడి దశలోనే వున్నారను కోవాలా? నాగరికత యింతగా అభివృద్ధి చెంది, అడవులు కూడా అభివృద్ధిలో మైదాన ప్రాంతాలతో పోటీ పడుతున్న యీ రోజుల్లో యింకా యీ అడవిలో నరబలు లిచ్చే తెగలవాళ్ళు నివసిస్తున్నారంటే అతనికి నమ్మ శక్యం కాలేదు.

మౌనంగా మరణాన్ని ఆహ్వానించక తప్పదని నిర్ణ యించుకున్న ఆ క్షణాల్లో శరత్ కి గుర్తుకొచ్చింది శశిరేఖ!

అరె....తన హడావుడిలో ఆమె విషయమే విస్మరిం చాడు. తనకు మనసిచ్చి, తన తోడిదే లోకంగా తను లేకుండా, తనను ఒక్క రోజైనా చూడకుండా వుండ లేని ప్రేయసి తన ఆరో ప్రాణం శశిని యింతసేపూ తలచు కోకపోవటం తనకే చిత్రంగా వుంది!

అంటే తన తండ్రిని యీ లోకంలో అన్నిటికన్నా మిన్నగా తను ప్రేమిస్తున్నాడన్న మాట!?....శశిరేఖ కన్నా కూడా మిన్నగా....! తండ్రి దూరమయ్యాక తెలిసింది తనకీ గొప్ప సత్యం!

శశి ఎలా వుందో....!? తండ్రి ఏక్సిడెంట్ లో చిక్కు కున్న వార్త విన్నాక తనకి మనసు పాడైపోయింది. వెంటనే స్పాట్ కి పరుగెత్తాలన్న ఆందోళన ఆత్రుత తన మనసుమీద తీవ్రంగా పనిచేసి మరో ఆలోచన రాకుండా చేశాయి. అందుకే శశితో కనీసం ఫోన్ చేసి చెప్పడానికి కూడా అవకాశం లేకుండా పోయింది,

తనకి జన్మనిచ్చిన తండ్రి వున్నాడో, లేడో తెలియదు. తనకి మనసిచ్చిన శశికి శాశ్వతంగా దూరమైపోతున్నాడు. తను కొద్ది గంటల్లో ఈ లోకానికి దూరంగా.... ఏవేవో లోకాలకు....

కిర్రున చప్పుడు చేస్తూ తడికె తలుపు తెరుచుకుంది. వాళ్ళు చేతులు పొడవాటి బండకు కట్టేసి ఆ గుడిసె బందిఖానాలో తనని పారేశారు. తిండితిప్పలు లేక శోష వచ్చినా తన గురించి ఇప్పటిదాకా పట్టించుకునే నాథుడు లేడు. తనని బలివ్వటానికి తీసుకువెళ్తున్నారా యిప్పుడు....!?

శరత్ తలుపువైపు చూశాడు.

ఎవరో ఆటవిక స్త్రీ! ఆమె చేతిలో మట్టిపాత్రలో యేదో వుంది. ఆమె వయసు ఇరవైలోపే వుండొచ్చు— నల్లగా నిగనిగలాడుతున్న శరీరంతో, ఉబికి వస్తున్న వక్షస్థలం నగ్నంగా కనిపిస్తుంటే, కేవలం నడుము చుట్టూ ఆకులు అలములు కప్పుకుని అతనివైపు నడిచి వచ్చింది.

శరత్ చూడకూడదనుకుంటూ ఆమె వంక చూశాడు. నల్లగా వున్నా అడవి మల్లెలా వుంది! అప్పుడే విచ్చిన ముద్దబంతి పువ్వులా వుంది. మసి పూసిన మాణిక్యంలా వుంది.

శరత్‌ని సమీపించి నవ్వింది. తెల్లటి పలువరస గుడ్డి దీపపు వెలుగులో అందంగా మెరిసింది. నల్లటి ముఖంలో ఆమె నవ్వు ఉదయించిన చంద్రుడిలా వుంది.

"బువ్వ దిన్నవా?" అంది శరత్ వైపు మెరిసే కళ్ళతో చూస్తూ. లేదన్నట్టు తల అడ్డంగా తిప్పాడు.

"అయితే తిను" అంటూ మట్టి పాత్రలను అతని ముందు చాపింది.

శరత్ వాటివంక చూశాడు.

కాల్చిన మాంసం, జీడిపప్పు, ప్రట్ట తేనె, అరమగ్గిన పళ్ళు అతని ఆకలిని పదిరెట్లు పెంచుతూ కనువిందు చేశాయి.

ఆమె కళ్ళల్లోకి చూశాడు. ఆమె మళ్ళీ నవ్వింది.

"ఊఁ....!" అన్నది చేతులు మరింత ముందుకు చాచి.

వాటి నందుకున్నాడు శరత్. ఓ అయిదు నిమిషాల సేపు ఆమె ఉనికినే మరిచిపోయి తిండిలో పడ్డాడు.

తర్వాత తన ఆత్రుతకీ, వాడావిడికీ సిగ్గుపడ్డాడు. ఆమె నవ్వుతూ అతను తినే పద్ధతి చూస్తూ నిల్చుంది అలాగే.

"కూచో....ఎవర్నువ్వు?" అనడిగాడు శరత్ ఆకలి బాధ ఉపశమించాక.

ఆమె నవ్వింది. మాటకు ముందు ప్రతిసారి నవ్వటం అలవాటులా వుంది—అయినా ఆ నవ్వు వెకిలిగా లేదు, ఎబ్బెట్టుగా లేదు. అతిగా లేదు. అడవిలో నివసించే ఆడది అంత అందంగా వుంటుందని అతనెన్నడూ వూహించలేదు.

"నే నీ గూడెపు నాయకుడి కూతను. నిన్నరేతిరి అమ్మోరికి ఏట ఏస్తురు" అన్నదామె జాలిగా అతనివంక చూస్తూ.

"ఆ సంగతి నాకు తెలుసు. నాకు యివన్నీ తెచ్చి పెట్టావు. కాసేపట్లో చనిపోతానని తెలిసినా అన్నీ తిన్నాను. నీకు చాలా కృతజ్ఞుణ్ని. నేను చావుకు భయ పడటంలేదు" అన్నాడు శరత్ నిబ్బరంగా.

ఆమె మెచ్చుకోలుగా చూసిందతనివంక. తర్వాత

మెల్లగా చెప్పింది—"నేన్నిన్ను ఇడిపించటానికొచ్చిన. ఎల్లిపోతవా?"

శరత్ కళ్ళు ఆశ్చర్యంతో పెద్దవయ్యాయి. ఆమె చెప్పేదేమిటో చాలా సేపు అర్థం కాలేదు. అర్థమయ్యాక ఆమె ఉన్నత వ్యక్తిత్వం అవగాహన కొచ్చింది. ఎందుకు యీమెకు తనమీద జాలి, దయా? తనేమౌతాడని యీ సహాయం చేస్తోంది? పైగా గూడెపు నాయకుడి కూతు రయివుండీ తనని తప్పించటానికి సిద్ధపడుతోంది. శరత్ మనసు ఆమె పట్ల కృతజ్ఞతతో నిండిపోయింది.

"నన్నొదిలేస్తే, నీ గూడెం ప్రజలు నిన్ను బతక నిస్తారా ? యెందుకు నీ చావును కొని తెచ్చుకుం టావు?"

ఆమె మనోహరంగా నవ్వింది. "నీ కోసరమే అంద గాడా. నాకు నీ మీద మనసయినాది మొనగాడా. నన్నేలుకుంద్దువా?" అంది.

శరత్ నిర్ఘాంతపోయాడామె మాటలకు. ఈమెకు తనమీద మనసయిందా? ఏమిటి ఈమె ధైర్యం? తనని పెళ్ళాడాలనుకుంటోందా? ఆ ఉద్దేశంతోనే తనని విడి పించాలనుకుంటోందా? తనామెను తిరస్కరిస్తే తనని విడిపించదు.

ఆమెను మోసంచేసి మాయ మాటలతో మభ్యపెట్టి విడుదలయ్యేకన్నా ఆమెను తనమీద ఆశ పెట్టుకోవద్దని నిజం చెప్పి మందలిస్తే మంచిది! అప్పుడు తన నర్థం చేసు కుని విడిపించిందా సరే, లేకుంటే తనెలాగూ చావుకు సిద్ధపడే వున్నాడు.

ఆమె శరత్ వైపే ఆశగా, అతను చెప్పబోయే దాని కోసం ఆత్రుతగా, టెన్షన్‌తో చూస్తోంది. దగ్గరగా

వచ్చి అతని కళ్ళల్లోకి కళ్ళు పెట్టి చూస్తోంది.

"నీ పేరేమిటి?...." అన్నాడు శరత్ అప్రయత్నంగా.

"మల్లి" అన్నదామె.

"చూడు మల్లీ, నా కిదివరకే పెళ్ళయిపోయింది మానసికంగా. నేను నిన్ను పెళ్ళాడలేను. క్షమించు" అన్నాడు మెల్లగానే అయినా స్పష్టంగా.

ఆమె దెబ్బతిన్నట్టు చూసిందతనివంక. ఆమె ముఖంలో చిరునవ్వు మాయమై కన్నీళ్ళు బొట బొట చెక్కిళ్ళపై ధారగా స్రవించాయి. ఎడంచేత్తో కన్నీరు తుడుచుకుని అతనివంక ప్రేమగా, ఆరాధనగా, మళ్ళీ అతను కనిపించడనే ఆత్రంతో తమకంగా చూసింది.

శరత్ ఆమె చర్యల్ని విచిత్రంగా చూస్తూన్నాడు. మల్లి కిసుక్కున నవ్వింది. కన్నీరు, నవ్వు కలగాపులగంగా ఆమె ముఖంలో వింతగా ప్రకాశించాయి. శరత్ కి ఆమె ప్రవర్తన అర్థంకావటంలేదు.

ఆమె అతని ముఖంమీద ముఖం చేర్చి అతని చెక్కిళ్ళను ముద్దు పెట్టుకుంది. బలంగా అతన్ని కౌగలించుకుంది. అయితే యీ చర్యలో ఆమెలో ఉద్రేకం గాని, కోరిక గాని లేవు. అపురూపమైన వస్తువును చూసినట్టు అతని వంక నిండుగా చూసింది.

"నన్ను ముద్దెట్టవా అందగాడా!?..." అన్నది నవ్వుతూ.

శరత్ దెబ్బతిన్నట్టు చూశాడు. ఆమె ముఖంలోకి చూస్తూ ఆమె పలికిన తీరుకు ఆశ్చర్యపడుతూ, ఒంగి ఆమె నుదుట ముద్దు పెట్టుకున్నాడు.

మల్లి ముఖం చంద్రబింబంలా వెలిగిపోయింది. చకచక

అతని కాళ్ళ బంధనాలు, చేతుల బంధనాలు తన దగ్గరున్న చాకుతో కోసేసింది. బిగుసుకుపోయిన కట్లు అతని రక్త ప్రసరాన్ని తీవ్రంగా నిరోధించాయి. కట్లున్నంత మేరా లోతుగా చర్మం కోసుకుపోయి, వాతలు తేలింది.

"ఎల్లిపో! వెంటనే యీడనుంచి ఎల్లిపో. ఇంకో గడీకో, యిప్పుడో నీ కోసరం మావోళ్ళు వొస్తరు. ఆల్లకి దొరక్కుండా పారెల్లు. ఊం!" తొందర చేసింది.

శరత్ ఆమె త్యాగనిరతకి నిశ్చేష్టుడైపోయి కొద్ది సేపు అలాగే చూస్తూ ఉండిపోయాడు. మళ్ళీ మళ్ళీ హెచ్చరించింది. తొందర చేసింది.

శరత్ ఆమెను వదలేక వదలినట్లు గుడిసె బయటకి వచ్చాడు — సరిగ్గా అప్పుడే గుడిసెవైపు ఆటవికులు కాగడాలతో చకచక వస్తూ శరత్ కి కనిపించారు. వాళ్ళకి దొరక్కుండా పారిపోవాలి. తన కోసమే వస్తున్నారు వాళ్ళు. అనుమానం లేదు. చీకట్లో యేమీ కనిపించటంలేదు.... అయినా ప్రాణం కోసం పారిపోవాలి!

శరత్ కాగడాలు వస్తున్న దిశకు వ్యతిరేక దిశలో పరుగందుకున్నాడు.

సరిగ్గా అయిదు నిమిషాల తర్వాత మళ్ళీ హృదయ విదారకంగా చేసిన ఆర్తనాదం అతని చెవులకు కర్ణకఠోరంగా, జాలిగా, అతి దయనీయంగా వినిపించి, పరుగెత్తుతున్నవాడల్లా ఒక్క క్షణం టక్కున నిల్చుండిపోయాడు.

ఏం జరిగింది? ఆటవికులు మళ్లీ తనని విడిపించిన సంగతి కనిపెట్టేశారా? ఆమెను చంపేశారా? అతని ఒళ్ళు జలదరించింది ఈ ఆలోచన రాగానే. తనని రక్షించ

టానికి మల్లి తన ప్రాణాలనే పణంగా పెట్టిందా? ఆమె త్యాగం ముందు, తన స్వార్థం గడ్డిపోచలా విలువలేనిది. ఆమె ఉన్నత వ్యక్తిత్వం ముందు తను అనామకుడు.

'మల్లీ, ఈ జన్మంతా నీకు ఋణపడి వుంటాను. నన్ను క్షమించు' అనుకున్నాడు మనసులో. ఆమె అమాయక రూపమే అతని కళ్ళముందు కదులుతోంది.

మల్లి కేకలు మరి వినిపించలేదు. ఆమెని చంపేసి వుంటారన్నది నిర్వివాదాంశం!

సరిగ్గా అప్పుడే అతనివైపు కాగడాలు మహావేగంగా దూసుకొస్తూ కనిపించాయి. అంటే, ఆటవికులు తనని వెంటాడుతున్నారన్న మాట. తనని పట్టుకోవటానికి పరుగెత్తుకొస్తున్నారు. తను దొరక్కూడదు. దొరికితే జీవితమే మిగలదు.

శరత్ శక్తివంచన లేకుండా కాలిసత్తువకొద్దీ పరుగెడుతున్నాడు. మల్లి పెట్టిన భోజనంతో అతనిలో నూతన శక్తి వచ్చింది. ఆమె ప్రాణత్యాగం చేసి నిలిపిన తన ప్రాణం, మళ్ళీ ఆటవికుల చేతిలో పోనివ్వకూడదు.

అతను పరిగెడుతున్నాడు. వెనుక ఆటవికులు మహావేగంగా దూసుకొస్తున్నారు.

13

శశిరేఖ బస్ దిగేసరికి చీకటి పడిపోతోంది.

ప్రమాదం జరిగిన స్పాట్ దగ్గర దించమని కండక్టర్‌తో ముందుగానే చెప్పింది. అతను ఆమె వంక ఓ సారి పరిశీలనగా వింతగా చూసి, తలూపాడు.

అప్పటికి ప్రమాదం సంభవించి నాలుగో రోజు. అప్పటికే ఆ విషయం మరుగున పడిపోతోంది. కేవలం డ్రైవర్ అజాగ్రత్తవల్లనే ప్రమాదం జరిగినట్టు పోలీసులు నిర్ధా

ళించి కేసు ఫైలు మూసేశారు. అందుకే కండక్టర్ కొంత ఆశ్చర్యంగా చూశాడామె వంక.

ఘాట్ రోడ్ మలుపు తిరిగేచోట ఆమెను దించి బస్ వెళ్ళిపోయింది.

శశిరేఖ బస్ దిగి చుట్టూ కలియచూసింది.

సంధ్య వెలుగు ఆరిపోయి చీకట్లు ముసురుకోబోతున్న ఆ సమయంలో ఆ చిట్టడివి భయంకరంగా, నిర్మానుష్యంగా కొండచిలువలా కనిపిస్తున్న ఘాట్ రోడ్ యింకా భయంకరంగా కనిపించింది. మొండిధైర్యంతో, శరత్ ఆలోచనలో మనసు చెదిరిపోయి ఒంటరిగా వచ్చి చాలా పొరపాటు చేశానా?....అని తర్కించుకొన్నది కొంతసేపు.

ఇక్కడేముందని తనొచ్చింది? శరత్ తిరిగి రాకపోవటంతో కంగారుపడి పరుగెత్తుకొచ్చింది గాని, నాలుగు రోజుల పాటు శరత్ యీ రోడ్ మీద యెందుకు పడిగాపులు కాస్తూవుంటాడనే ఆలోచనే రాలేదు.

గిద్దలూరులోనో, లేక నంద్యాలలోనో దిగి ఎంక్వయిరీ చేస్తే ఏమైనా ప్రయోజనముండేది. ఎటూగాని ఈ స్పాట్‌లో దిగటం యెంత తప్పయిపోయిందీ అంటూ నిందించుకుంది.

గిద్దలూరునుంచి వచ్చే బస్‌లో నంద్యాల గాని, నంద్యాల నుంచి వచ్చే బస్‌లో గిద్దలూరుగాని వెళ్ళి ఎంక్వయిరీ చెయ్యాలి. ఏది ముందు వస్తే దాంట్లో యెక్కాలి—అని నిర్ణయించుకుని బస్ వస్తున్నదేమోనని రోడ్డు రెండు వైపులా దృష్టిని సారించింది శశిరేఖ.

కాని, ఎటునుంచీ యెలాంటి బస్ రావటంలేదు. ముఖ్యంగా దూరప్రాంతాలకు పోయే బస్సులే వస్తాయి

ఆ ఘాట్ రోడ్‌లో, హైద్రాబాద్‌కు పోయేవి గాని, హైద్రాబాద్ నుంచి వచ్చేవి గాని ఆ రోడ్‌న వచ్చేవరకు యెదురు చూడటం మాటలు కాదు. గంటల తరబడి వేచి వుండాలి! ఫ్రీక్వెన్సీ చాలా తక్కువ.

వాచీ చూసుకొంది శశిరేఖ. ఆరున్నరయింది. చీకటి పడిపోయింది. ఆ వాతావరణం గుబులు పుట్టిస్తోంది.

అలాగే నడుస్తూ ఏక్సిడెంట్ జరిగిన ప్రదేశాన్ని తదేక దీక్షతో పరిశీలించింది. బస్ ఎక్కడ ఒరిగి లోయలో పడిపోయిందో మార్కింగ్ చేస్తూ రాళ్ళు పేర్చి వున్నాయక్కడ. బహుశా పోలీసులు మార్క్ చేసి వుంటారని వూహించింది.

లోయలోకి తొంగి చూడబోయి, భయం వేసి ఆ ప్రయత్నం విరమించుకుంది. అంతు తెలియనంత లోతుగా భయంకరంగా కనిపించింది. అప్రయత్నంగా ఒక్క అడుగు వెనక్కి వేసింది—తూలి కిందకు పడిపోతానేమో నన్నట్టుగా.

సరిగ్గా అప్పుడే ఆమెకు సమీపంలో యేదో కారాగిన శబ్దం వినిపించి చటుక్కున వెనుతిరిగి చూసింది.

అంబాసిడర్ కారు! ఆమె ప్రాణం లేచివచ్చింది.

వాళ్ళని లిఫ్ట్ అడిగితే....!? అటు అడుగులు వేయబోయి చటుక్కున ఆగిపోయింది.

కారులోంచి ఇద్దరు గూండాల్లాంటి వ్యక్తులు దిగి తనవైపే వస్తున్నారు. బాగా తాగివున్నారనటానికి నిదర్శనంగా తూలిపోతూ అంతలోనే నిలదొక్కుకుని ఆమెవైపు సూటిగా చూస్తూ వస్తున్నారు.

శశిరేఖ ప్రాణాలు పైనే ఎగిరిపోయాయి. ఒక్క

సారిగా భయం, టెన్షన్ ఆమె నరం నరం పాకిపోయి వణికిపోయింది. తాగివున్న మనిషి పశువుతో సమానం. వివేకం కోల్పోయిన పశువేం చేస్తుందో ఆమెకు తెలుసు!

తను ఒంటరిగా ఆ నిర్జన ప్రదేశంలో.... తాగి గూండాల ముందు....ఆమె ఇక ఆలోచించలేదు. ఒక్క సారిగా వెనుతిరిగి పరుగుతీసింది.

ఆమె అలా పారిపోతుందని ఊహించని గూండా ల్లాంటి వ్యక్తులు కారువైపు చూసి యెవర్నో పిలుస్తూ ఆమె వెనుక పరుగెత్తారు. కారు డ్రైవింగ్ సీట్లో కూచున్న వ్యక్తి డోర్ తెరుచుకుని దిగి తనూ వాళ్ళతో పరుగెత్తుకుంటూ వస్తూన్నాడు.

శశిరేఖ రోడ్డు దిగి అడవిలోకి పరుగెత్తింది. రోడ్ మీదయితే వాళ్ళకి దొరికిపోయే ప్రమాదముంది. అడ విలోనైతే ఏ చెట్టుచాటునో, పొదచాటునో దాక్కొని ప్రాణం, మానం కాపాడుకోవచ్చు.

ఆమె అడవిలోకి పారిపోతుంటే మరింత వేగంగా ఆమెతో బాటు వెనుక వస్తూన్నవాళ్ళు కూడా అడవి లోకి గెంతారు.

దట్టంగా పెరిగిన పొదలు, చెట్లు భయంకరంగా తలలు విరబోసుకున్న దయ్యాల్లా కనిపించాయి శశిరేఖకు. కాని ఆ దెయ్యాలకన్నా వెయ్యిరెట్లు భయం పుట్టిస్తు న్నారు వెనుక వస్తూన్న రాక్షసులు! ఏమాత్రం దొరి కినా తనని సర్వనాశనం చేసేస్తారని ఆమెకు తెలుసు.

చురకత్తుల్లాంటి రాళ్ళు, ముళ్ళపొదలు ఆమె కాళ్ళను, చేతులను కోసేస్తున్నా, చీర చీలికలు పేలికలై పోతున్నా ఆమె పరుగు నాపలేదు. రెండు మూడుసార్లు చీరె వచ్చిళ్ళు అడ్డుపడి ముందుకు పడబోయి అతి కష్టం

మీద నిలబొక్కున్నది. పరుగెడుతూనే వెనుతిరిగి చూస్తోంది మధ్య మధ్య.

వాళ్ళు పరుగెత్తుకొని వస్తూనే వున్నారు.

శశిరేఖకి ఆయాసంతో, నాలుక పిడుచకట్టుపోయి దాహంతో—శోషొచ్చినట్టుగా వుంది. అయినా లెక్క చెయ్యలేదు. గమ్యంలేని పరుగుతో అలా ఉరకలు పరుగులుగా ముందుకు పోతోంది.

ఎదురుగా నేలబారుగా వంగిన కొమ్మ ఆమె నుదుటికి కొట్టుకోబోయింది. కర్తవ్యం వెంటనే స్ఫురించింది. ఈ కొమ్మ నాధారం చేసుకుని చెట్టెక్కితే....!? అనిపించింది. మరుక్షణం ఆచరణలో పెట్టింది.

చకచక కొమ్మను కిందకు వంచి దానిపైన యెక్కి, పైకి ఎగబాకింది. విశాలమైన చెట్టు అది! కొమ్మలు శాఖలు విస్తరించి చాలా గుబురుగా వుంది. కొమ్మల మధ్యలో ఆకుల చాటున దాక్కుంది. తను అక్కడ దాక్కున్న విషయం కనిపెట్టడం కష్టం! చాలా మరుగ్గా వుందక్కడ....

శశిరేఖ కొమ్మల మధ్యన కూచుని చూస్తోంది. గూండాలు స్పష్టంగా కనిపిస్తున్నారక్కడికి. వేగంగా పరుగెత్తుకొస్తున్నారు. సరిగ్గా చెట్టు కిందికి వచ్చారు. శశిరేఖ మనసంతా టెన్షన్‌తో నిండిపోయింది. గుండె వేగం హెచ్చింది.

చీకటి బాగా ముసురుకోవటంతో వాళ్ళు ముగ్గురూ తడుముకుంటూ నడుస్తున్నారు. చాలా శ్రద్ధగా ప్రతి పొద, పుట్ట, గుట్ట వెతికేస్తున్నారు. వారు ఏ క్షణంలోనైనా పైకి చూసే అవకాశం లేకపోలేదు. ఊపిరి విడుస్తే ఆ శబ్దానికి తన ఉనికి బయటపడిపోతుందనే భయంతో

ఊపిరి బిగబట్టుకుని కూచుంది శశిరేఖ.

ఆమె కూచున్న చెట్టుకిందికి వచ్చిన ముగ్గురు ఆగి, జేబులోంచి సిగరెట్లు తీసి వెలిగించుకుంటున్నారు. శశిరేఖ బల్లిలా కొమ్మలకు కరచుకుని టెన్షన్‌తో చూస్తోంది.

వాళ్ళు యేదో మాట్లాడుకుంటున్నారు మెల్లగా. మాటలు ముద్దగా వస్తున్నాయి. తనని వుద్దేశించి మాట్లాడుతున్నారని స్పష్టంగా తెలుస్తోంది.

సరిగ్గా అప్పుడే ఎక్కడ్నుంచో టార్చిలైటు ఫోకస్ పడింది వాళ్ళ ముగ్గురిమీద. వాళ్ళు ముగ్గురు త్రుళ్ళిపడి అటు చూశారు.

పై నుంచి శశిరేఖ కూడా గమనించింది. ఎవరో యిద్దరు వ్యక్తులు వేగంగా అటు వస్తున్నారు.

గూండాలు ముగ్గురూ ఒక్కసారిగా వెనుతిరిగి ఘాట్ రోడ్ వైపు పరుగెత్తారు. టార్చితో వస్తోన్న వ్యక్తులిద్దరు "స్టాప్ దేర్ స్టాప్ ...." అంటూ గూండాలను వెంబడిస్తూ పరుగెత్తారు.

శశిరేఖ అయోమయంగా చూసింది.

వాళ్ళిద్దరు జయకర్ అనుచరులని గాని, తన ప్రియమైన శరత్ కోసం అడవి అణువణువునా గాలిస్తున్నారనిగాని ఆమెకు తెలియదు. ప్రస్తుతానికి ఆ గూండాల బెడద తప్పిపోయినందుకు ఆమెకు చాలా ఆనందంగా వుంది..

అయితే టార్చిలైటు ఫోకస్ మళ్ళీ త్వరలోనే ప్రత్యక్షమయ్యింది. వాళ్ళిద్దరు గూండాలు దొరక్క తిరిగొస్తున్నారు. చెట్టు దిగటానికి తయారవుతున్న శశిరేఖ మళ్ళీ ఆ ప్రయత్నం విరమించుకుంది.

జయకర్ అనుచరులిద్దరు చెట్టుకిందికి వచ్చారు.

పారిపోయిన గూండాలను గురించి మాట్లాడుకొంటున్నారు.

"వాళ్ళను చూసి పారిపోయిన ప్రొఫెసర్ కొడుకను కున్నాను. కాని.... వీళ్ళెవరో అర్థంకావాలేదు...." అన్నా డొకడు.

"ఏమో.... ఆ కుర్రాడి స్నేహితులేమో ...వాడిని వెతుక్కుంటూ వచ్చారేమో....మనం వాళ్ళ సరికే కారెక్కి పారిపోయారు మరి...." అన్నాడు రెండో అనుచరుడు.

"అంతా నీ మూలానే! తుపాకీ ప్రయోగించనిచ్చావు కాదు. కనీసం బెదిరించినా సరిపోయేది గాల్లో పేల్చి. అన్నీ యిలాగే చేస్తావు, చివాట్లు తింటావు...."

"నేను వాళ్ళు ఫారెస్టు డిపార్టుమెంట్ వాళ్ళేమో ననుకున్నాను. లేకుంటే...."

"డిపార్టుమెంటు వాళ్ళయితే ఎందుకు మనల్ని చూసి పారిపోతారు ...? ఆ మాత్రం ఆలోచన లేకపోతే ఎలా?"

శశిరేఖకు కొద్ది కొద్దిగా అర్థమవుతోంది. ప్రొఫెసర్ కొడుకంటే ఖచ్చితంగా శరతే అయ్యుంటాడు. అంటే శరత్‌ని యిక్కడెక్కడో బంధించి వుండాలి....అత నెలాగో తప్పించుకుని పారిపోయాడు. అతని కోసం వీళ్ళిద్దరు వెతుకుతున్నారు.

అయితే శరత్ ఏమయినట్టు? ఈ మూడు రోజులుగా వీళ్ళకు బందీగానే వున్నాడా? ప్రొఫెసర్ అంకుల్ ఏమయ్యారు?

ఆ మరుక్షణమే ఆమె సందేహం నివృత్తి అయింది.

"ప్రొఫెసర్ కీర్తి కూడా ఈ రాత్రికే వస్తున్నట్టు

మధ్యాహ్నం బాప్ చెప్పాడు...."

"అవును. విజయవాడ నుంచి మన విల్సన్ మెసేజ్ పంపాడట. జాన్, జాఫ్రీ చెప్పారు....సమయానికి వాళ్లు కాళ్ళు చేతులు విరగ్గొట్టుకుని మూలపడ్డారు. లేకుంటే మనకి తోడుగా వుండేవాళ్ళు కదా...."

"అయితే, ప్రొఫెసర్ కీర్తి కూడా జాదవ్‌తో బాటు మనకు అతిథులు కాబోతున్నారన్న మాట. జాదవ్ యింతకీ ఆ ఫార్ములా సంగతి బయటపెట్టడం లేదు కదా....ఈ కీర్తి కూడా అలాగే మొండికేస్తే....!?"

"మొండివాళ్ళ నెలా లొంగతీసుకుని తన దారికి తెచ్చుకోవాలో బాప్‌కి తెలిసినంతగా మరెవరికీ తెలియదు...జాదవ్ ఓ లెక్కా? అతని తల్లో జేజెమ్మ చెప్తుంది ఫార్ములా...."

ఇద్దరు పగలబడి నవ్వుకున్నారు అదేదో పెద్ద జోక్ అన్నట్టుగా. ఇద్దరి భుజాలకు తుపాకులు వేలాడుతుండడం అప్పుడే గమనించింది శశిరేఖ.

వీళ్ళు చాలా క్రూరులు. ప్రొఫెసర్ జాదవ్ అంకుల్‌ను వీళ్ళే దాచేశారు. ఎక్కడో తెలీదు. మరో ప్రొఫెసర్ని కూడా వేటాడి తెస్తున్నారు. ఫార్ములాలు వశం చేసుకోవాలని వీళ్ళ పన్నాగం! ఏం చేస్తారు ఫార్ములాలని?

అయితే శరత్‌ను కూడా వీళ్ళే ప్రొఫెసర్ అంకుల్‌తో బాటు బంధించి వుండొచ్చు. కాని అతను తప్పించుకున్నాడు. అంకుల్ వీళ్ళదగ్గిరే ఇంకా బందీగా వున్నాడు.

వీళ్ళని అనుసరించి వీళ్ళ స్థావరమెక్కడో తెల్సుకుంటే....!? ప్రొఫెసర్ అంకుల్ని కాపాడగలిగితే....!?

కాని, అది తనవల్లవుతుందా? ఈ దుర్మార్గులు తనని పట్టుకొని....అమ్మో....

శరత్ కనిపిస్తే బావుండును .... అంకుల్ బతికే వున్నాడని, వీళ్ళదగ్గర బందీగా వున్నాడని అతనికి చెప్పి తామిద్దరు వెళ్ళి విడిపిస్తే....!? కాని, శరత్ యేడీ?

శశిరేఖ మనసంతా టెన్షన్‌తో నిండిపోయింది. కనీసం తానయినా అంకుల్ నెక్కడ దాచారో వీళ్ళ వెంట వెళ్ళి చూసుకుంటే బావుండేలా వుంది. కాని వీళ్ళు వెంటనే వాళ్ళ స్థావరానికి వెళ్తారో లేదో....ఓ పక్క శరత్ కోసం అన్వేషిస్తున్నారు. అతను దొరికే వరకు తిరుగుతారేమో....

జయకర్ అనుచరు లిద్దరు వెతుకుతూ వెళ్తున్నారు. టార్చి వెలుతురునుబట్టి వాళ్ళు ఎంతదూరంలో వున్నారో చెట్టుపై కూచున్న శశిరేఖకు స్పష్టంగా తెలుస్తూనే వుంది. అది చాలా ఎత్తయిన వృక్షం కావటంతో చాలా దూరంగా వున్న వస్తువులు కూడా కనిపిస్తున్నాయి. వాళ్ళిద్దరు చాలా తీవ్రంగా వెతుకుతూ ఎటో కనిపించనంత దూరంగా వెళ్ళిపోయారు.

వాళ్ళు మళ్ళీ ఆ చోటే వస్తారని ఎదురుచూస్తూ చాలా సేపు చెట్టు మీద అలాగే కూచున్నది శశిరేఖ సహనంతో.

కాని వాళ్ళిద్దరు మళ్ళీ రాలేదు.

వాచీ చూసుకున్నది శశిరేఖ. తొమ్మిది కావటానికి పది నిమిషాల వ్యవధి వుంది. రాత్రి సమయంలో నిర్జనంగా వున్న అడవిలో చెట్టుమీద కూచుని ప్రాణం కాపాడుకోవలసి వస్తుందని తా నెన్నడూ వూహించ

లేదు. ఈ రోజు ప్రాణభయం, తీపి తనను చెట్టెక్కించాయి.

శశిరేఖ చెట్టు దిగటానికి రెండోసారి ప్రయత్నించబోయింది. అయితే ఇంతలో ఊహించని సంఘటన జరిగిపోయింది.

దూరంగా యేవో కాగడాలు మహావేగంగా కదిలివస్తున్నాయి. వాటిని పట్టుకొన్న వ్యక్తులు ఎందరున్నారో స్పష్టంగా తెలియటంలేదు. వాళ్ళు వెంటాడుతున్న మనిషి బాగా దగ్గరయ్యాడు. చాలా వేగంగా దూసుకువస్తూన్న ఆ వ్యక్తిని గుర్తించి చిన్నగా కేక పెట్టింది శశిరేఖ. అయితే అది ఆమె గొంతు దాటి రాలేదు.

అతను....శరత్....తన ప్రియమిత్రుడు శరత్.... అతన్ని ఎవరో తరుముతున్నారు. వాళ్ళు ఇందాకటి తుపాకులున్న వ్యక్తులు కాదు. ఎవరో....ఒంటిమీద ఆచ్ఛాదన లేని వ్యక్తులు. ఆటవికుల్లా వున్నారు. వాళ్ళ చేతుల్లో కాగడాలు, బల్లేలు వున్నాయి.

చెంగు చెంగున గెంతుతూ శరత్‌ని తరుముతున్నారు. ఒకళ్ళిద్దరు బల్లేలు విసిరారు శరత్ మీదకు. అమ్మో, అవి తగిలితే....!? కాని, అదృష్టవశాత్తూ శరత్ వాటికందనంత దూరంగా పరుగెడుతున్నాడు. కాని, ఎంతోసేపు అలా పరుగెత్తలేడు. అడవిలో పుట్టి పెరిగిన ఆటవికుల ముందు శరత్ బలం, వేగం యేపాటిది?

ఇప్పుడెలా? శరత్‌ని రక్షించుకోవటమెలా? శశిరేఖ చాలా వేగంగా ఆలోచిస్తోంది. ఆమె మనసు టెన్షన్ భరించలేక పోతోంది.

సరిగ్గా అప్పుడే శరత్ తను కూచున్న చెట్టుకిందికి

వచ్చాడు.

టక్కున నిల్చుండిపోయాడు, తనకి అడ్డుగా వచ్చిన వంగిన కొమ్మ అతనికూడా అడ్డు తగలటమే అందు కారణం! వంగిన కొమ్మని చూడగానే శరత్ కి తన కొచ్చిన ఆలోచనే రావటం, చకచక కొమ్మమీదికి ఎగబాకి చెట్టు గుబుర్లోకి వచ్చెయ్యటం చాలా వేగంగా జరిగిపోయింది.

వెంటనంటి వస్తూన్న ఆటవికులు ఇది గమనించలేదనటానికి నిదర్శనం—ఎకాయెకిన ముందుకే వేగంగా పరుగెత్తటం! వాళ్ళు తెలివితక్కువ మనుష్యులని, ఆలోచించగల శక్తిగాని, జ్ఞానంగాని లేనివాళ్ళని ఆమె కర్థమై పోయింది. శరత్ క్షేమంగా తెలివిగా తప్పించుకోవటం అదీ తనెక్కిన చెట్టుమీదికే రావటం ఆమెకు చాలా ఆనందం కలగజేసింది.

"శరత్!" అని శశిరేఖ పిలిచేవరకు అతనామెను గుర్తించనేలేదు. పిలుపును బట్టి శశిరేఖను గుర్తించి ఒక్కసారిగా "శశీ!" అంటూ సంభ్రమంగా పిలిచాడు. అతని కది కలో, నిజమో అర్థం కాలేదు. ఈ అడవిలో అర్థరాత్రి కాబోతున్న సమయంలో తన శశి....యీ చెట్టు మీద....ప్రత్యక్ష మవుతుందని అత నూహించలేదు....

శశిరేఖ అతనివంక నవ్వుతూ చూసింది.

"ఇష్! .... మాట్లాడకు .... అటు చూడు, వాళ్ళు యెందుకో మళ్ళీ వెనుతిరిగి వస్తున్నట్టుంది. ఈ ప్రదేశంలో జాగ్రత్తగా వెతుకులాట సాగిస్తే మనం దొరికిపోక తప్పదు" అని ఆమె చెప్తుండగానే ఆటవికులు పొదలు, తుప్పలు అన్నీ గాలిస్తూ అక్కడికొచ్చారు.

శరత్, శశిరేఖ ఊపిరి తియ్యడాని కూడా భయపడి, బిగట్టుకుని కూచున్నారు.

అటవికులు చెట్టుకింది కొచ్చారు.

అప్పుడు సమయం రాత్రి పన్నెండు గంటలు కావస్తోంది.

14

"వెల్కం మిస్టర్ కీర్తీ, వెల్కం!" జయకర్ నవ్వుతూ చేయి ముందుకు చాచాడు.

ప్రొఫెసర్ కీర్తి చేతులు వెనక్కు కట్టుకుని నిల్చుని సూటిగా జయకర్ వంక చూశాడు.

కీర్తికి దాదాపు ఏభై సంవత్సరా లుంటాయి. ఎర్రటి ఎరుపు. తల అక్కడక్కడ నెరిసిపోయింది. పొడవాటి గడ్డం, మీసాలు నలుపు తెలుపు సమ్మిశ్రితంగా వున్నాయి. ఎదుటి వ్యక్తిని తన అయస్కాంతశక్తితో ఆకర్షించుకునే కళ్ళు, కొనతేలిన ముక్కు, ఆరడుగులకు తక్కువకాని విగ్రహంతో ఒడ్డు పొడవుతో పాతికేళ్ళ యువకుడిలా చలాకీగా ఉత్సాహంగా వున్నాడు.

"హూ అర్యూ? నన్నెందుకు విజయవాడ నుంచి ట్రాప్ చేసి తెచ్చారు నీ మనుషులు? నాతో మీ కేం పని?" అన్నాడు కీర్తి సూటిగా.

"అసలు పనంతా మీతోనే మై డియర్ ప్రొఫెసర్! అలా కూచోండి. వివరంగా మాట్లాడుకుందాం....అఁ, మీరు పరిశోధించిన తక్కువ ఖర్చుతో నడిచే కారు ఫార్ములా మేం కొనదల్చుకున్నాం. చెప్పండి, ఎంత కావాలో... !?"

ప్రొఫెసర్ కీర్తి సింహనాదం చేశాడు. "వాడ్డూ యూ మీన్? నే నెలా కనిపిస్తున్నాను నీకు? నా పరి

శోధనా ఫలితాన్ని నీ లాంటి స్వార్థపరులకి అమ్ముకునేటంత నీచుడ్ని కాదు! నేనీ గడ్డమీద పుట్టినందుకు నా పరిశోధనా ఫలితాన్ని నా దేశప్రజలకే అంకితం చేస్తాను. నా మాతృదేశానికి కల్లో కూడా ద్రోహం చెయ్యను...."

"అలా ఎగ్జయిట్ కావొద్దు ప్రొఫెసర్! నాదీ తెలుగు గడ్డే. నేనూ భారతీయుడ్నే. ఐ మీన్ మాతృదేశ భక్తుడ్నే. అయితే ఫక్తు వ్యాపారిని. అందుకే వ్యాపారసరళి ముందు మాట్లాడాను. ఇప్పుడు వృత్తిధర్మానికి కట్టుబడి, నీ నుంచి ఆ ఫార్ములని రాబట్టుకునే విధానం ఆలోచించాల్సి వుంటుంది...."

"అసంభవం. అది నీ తరంకాదు...."

"విల్సన్...." అని పిలిచాడు జయకర్.

పొడవుగా ఇనుపచువ్వలా వున్న వ్యక్తి ముందుకొచ్చి నిల్చున్నాడు. అతనే ప్రొఫెసర్ కీర్తిని విజయవాడ నుంచి ట్రాప్ చేసి వేన్‌లో అక్కడికి తీసుకొచ్చాడు.

గోదావరి ఎక్స్‌ప్రెస్‌లో ప్రయాణం చేస్తూన్న కీర్తిని ట్రెయిన్ విజయవాడ జంక్షన్ చేరుతుండగా అవుటర్ సిగ్నల్ దగ్గర ఆపి, మెరుపు దాడిచేసి మరో యిద్దరి సాయంతో అప్పటికే సిద్ధంగా వున్న వేన్‌లో పడేసి గాలికన్నా వేగంగా ప్రయాణించి అక్కడికి చేరాడు.

"ఇతని సూట్‌కేస్ బ్రీఫ్ అన్నీ చెక్ చేశాం. ఎక్కడా ఫార్ములా గాని, పరిశోధన గురించిన వివరాలు తెలియచేసే పేపర్స్‌గాని యేవీ దొరకలేదు" చెప్పాడు విల్సన్.

"ఆల్‌రైట్!.... మై డియర్ ప్రొఫెసర్! మొండితనానికి పోయి ప్రాణం పోగొట్టుకోవద్దు. లెటజ్ బి

ఫ్రాంక్! నిన్ను నా దారికి తెచ్చుకోవటానికి నేనేమైనా చేస్తాను. మనిషిని కొంచెం కొంచెంగా చంపుతాను. చాలా దుర్భరమైన వేదనకి గురిచేస్తాను—అందుకే.... నా మాట విని, ఆ ఫార్ములా మాకు హేండోవర్ చెయ్యి. నిన్ను మరుక్షణం వదిలేస్తాం" అన్నాడు జయకర్ నచ్చచెపుతున్నట్టు.

"నీ ఇష్టమొచ్చినట్టు చేసుకో.... నేను నీ బెదిరింపులకు లొంగిపోను." స్థిరంగా చెప్పాడు కీర్తి.

"మీ ప్రొఫెసర్ జాతి ఇంత మొండిది కాబట్టే నిద్రాహారాలు, పెళ్ళాం బిడ్డలు ధ్యాస లేకుండా ఆ లాబరేటరీస్‌లో మీరూ ఓ టెస్టు ట్యూబ్ లన్నట్టు బతికేస్తారు. ఐ పిటీయూ పీపుల్...." అన్నాడు జయకర్.

తర్వాత విల్సన్ వంక తిరిగి, "ఇతన్నుంచి మనక్కావలసిన పద్ధతిలో సమాచారాన్ని రాబట్టు. చాలా అర్జంటుగా జరగాలి. అవతల పార్టీలు ఒత్తిడి తెస్తున్నారు. ఆ ప్రొఫెసర్ జాదవ్ గురించి నేను చూసుకుంటాను..." అన్నాడు అతనికి మాత్రమే వినిపించేటంత మెల్లిగా.

విల్సన్ కీర్తిని జబ్బ పట్టి లాక్కుపోయి, జాదవ్ పక్క సెల్‌లో పడేశాడు.

ఇనప తలుపు దగ్గరకు వేసి తాళం పెడుతూ, "రేపు సూర్యోదయానికి నువ్వు మాకా ఫార్ములా అందజేశావా సరే. లేకుంటే చాలా దారుణమైన బాధల ననుభవిస్తావు. నాకు జాలి, కరుణ లేవు. ఎక్కువ సమయాల్లో నేను మృగంగానే వుంటాను. ఆలోచించుకో! గుడ్ నైట్!" అన్నాడు కీర్తి వంక క్రూరంగా చూస్తూ.

ప్రొఫెసర్ కీర్తి నవ్వుతూ చిద్విలాసంగా చూశాడతనివంక. "ఓ.కే; వెళ్ళిరా!" అన్నాడు.

15

ఆటవికులు చెట్టుకింద కొన్ని క్షణాలు నిల్చుని చుట్టూ పరిశీలనగా చూశారు. ఆ తరవాత విడివిడిగా చీలిపోయి అడవి నాలుగువైపులకు చెదిరిపోయారు.

తేలిగ్గా ఊపిరి పీల్చుకున్నారు శశిరేఖ, శరత్.

"ఇప్పుడు చెప్పు, నువ్విక్కడికి ఎందుకొచ్చావు? ఎలా వచ్చావు?" అడిగాడు శరత్.

"వివరాలన్నీ తర్వాత మాట్లాడుకుందాం. మీ నాన్నగారు సజీవంగా వున్నారు" చెప్పింది శశిరేఖ.

శరత్ ముఖం వెలిగిపోవటం ఆ చీకట్లో కూడా స్పష్టంగా గమనించింది శశిరేఖ.

"నిజమా? నువ్వు చూశావా?" సంభ్రమాన్ని అణుచుకోలేకపోతున్నాడు శరత్.

"చూడలేదు గాని, ఇంతక్రితమే ఆయన్ని బంధించిన మనుషుల్లో ఇద్దరు చెప్పుకుంటుండగా విన్నాను. వాళ్ళ స్థావరంలో ఎక్కడో బంధించి వుంచినట్టు అర్థం చేసుకున్నాను. ఆ స్థావరం ఎక్కడో తెలియదు."

శరత్ సాలోచనగా తలూపి, "నా ఊహే నిజమైతే అది నన్ను బంధించిన సొరంగ మాళిగలోనే అయ్యుంటుంది. నేను అంతదూరం ఆలోచించలేదు. నాన్నగారు కళ్ళెదురుగా వున్నా కనుక్కోలేకపోయాను. పద, వెంటనే వెళ్దాం" అన్నాడు. అంటూ శశిరేఖవైపు చూసి అదిరిపడ్డాడు.

పైకొమ్మమీది నుంచి ఆమెమీదికి నోరు తెరచుకుని సాగుతున్న ఆకారం కొండచిలువదని అతను గుర్తించే

లోపల అది శశిరేఖ ముఖందాకా వచ్చేసింది.

మరుక్షణం ఆమెను పక్కకు లాగేశాడు. పట్టుజారి ఇద్దరు కొమ్మల మధ్య నుంచి ఒక్కసారిగా నేలమీద పడిపోయారు. ఎండుటాకులు ఎత్తుగా పరుపులా పేరుకు పోయి వున్నాయి గాని, లేకుంటే ఎత్తునుంచి పడినందుకు కాళ్ళు చేతులు విరిగిపోయుండేవి.

ఆకస్మాత్తుగా జరిగిన సంఘటనతో కొద్ది క్షణాల వరకూ ఇద్దరూ తేరుకోలేకపోయారు.

"మై గాడ్! ఎంత గండం గడిచింది!?" అంది శశి రేఖ గుండెలమీద చేయి ఆన్చుకుని భయంగా. ఆమె గుండె చప్పుడు స్పష్టంగా వినిపిస్తోంది. బాగా భయపడి పోయిందనటానికి నిదర్శనంగా ఒళ్ళంతా చెమటతో తడిసిపోయి, బంగారు లాకెట్ ఆమె గుండెలమీద యెగిరెగిరి పడుతోంది. నాలుక పొడారిపోయింది.

ఒంటికి అంటుకున్న దుమ్మును, ఎండుటాకుల్ని దులుపు కున్నా రిద్దరూ.

శరత్ చేతో ఆమెను లేవదీసి, "పద, ప్రమాదాల నెదుర్కోటానికి నే నలవాటు పడిపోయాను. అసలైన జీవన్మరణ సమస్య నిప్పుడే ఎదుర్కోబోతున్నాం. నాన్న గారిని త్వరలో నే చూడబోతున్నాం" అంటూ ముందుకు అడుగువేశాడు.

సరిగ్గా అప్పుడే అడవిలోని చిన్న చిన్న జంతువులు, కుందేళ్ళు, లేళ్ళు, ఒక్కసారిగా అటు యిటు కకా వికలుగా పరుగెట్టసాగాయి.

శశిరేఖ, శరత్ విస్మయంగా వాటివైపు చూశారు— అవెందుకు పారిపోతున్నాయి....? యెక్కడికి పారి పోతున్నాయి....?

శరత్ కి వెంటనే స్ఫురించింది. ప్రాణికోటి తన కంటె బలవంతుడయిన ప్రత్యర్థికి యెదురు నిలవలేక ప్రాణ రక్షణ కోసం చివరి క్షణంలో పలాయన మంత్రం పఠిస్తుంది.

అంతే ఈ జంతువులకన్నా బలమయిన జంతువేదో వీటిని వేటాడబోతోంది. అదేమయి వుంటుందో గ్రహించే సరికి శరత్ కి ముచ్చెమటలు పోశాయి.

"శశీ, కమాన్, క్విక్! పులో, సింహమో, చిరుత పులో ఈ వైపుగా వస్తూండివుండాలి! మనం వెంటనే మరో చెట్టేదయినా యెక్కి ప్రాణం కాపాడుకోవాలి. టైంలేదు" అంటూ దగ్గర్లో నేలమీద వరకు ఊడలు దిగి శాఖోపశాఖలుగా విస్తరించిన మర్రిచెట్టువైపు శశిరేఖ చేతిని పట్టుకొని పరుగులు తీశాడు.

శశిరేఖకి కొండచిలువను చూసినప్పట్నుంచి చెట్టెక్కాలంటే వణుకు పుడుతోంది. అయినా క్రూర మృగానికి యెదురై ప్రాణాలు పోగొట్టుకునే కన్నా పొంచివున్న ప్రమాదాన్ని ధైర్యంగా ఎదుర్కోవటమే నయమనుకున్నది.

ముందుగా శరత్ ఊడల్ని పట్టి పైకెగబాకి శశిరేఖను ఒడుపుగా పైకి మెల్ల మెల్లగా చేదుకున్నాడు.

సరిగ్గా అప్పుడే యెక్కడో పులి గాండ్రింపు వినిపించింది. పెద్దపులికాదు, చిరుత. చాలా వేగంగా గాలితో పోటీపడి పరుగెత్తుతోంది.

ఇద్దరూ ఊపిరి తీసుకోవటం కూడా మరచిపోయి చిరుతపులి వేటను టెన్షన్ తో చూస్తూన్నారు.

చిరుత వేగంగా పరిగెత్తి ఓ లేడిని పట్టుకొని వెంటనే కంఠం కొరికి చంపేసింది. అంతటిలో వూరుకోక మరో

దుప్పిని, అడవి జాతుల్ని చంపింది. ఠీవిగా నిల్చుని తాపీగా అరగించటం ప్రారంభించింది.

సరిగ్గా అప్పుడే ఎక్కడ్నుంచో రివ్వురివ్వున బాణాలు వచ్చి చిరుత శరీరాన్ని తూట్లు పొడిచాయి. చిరుత మహోగ్రంగా అరిచింది. దాని అరుపు ఆ అడవిలో చాలా సేపు ప్రతిధ్వనించింది. కోపంతో గిర్రున తిరిగింది చాలా సేపు.

ప్రత్యర్థులు కనిపించలేదు. పిచ్చిగా అటుయిటు పరుగెత్తింది. మరికొన్ని బాణాలు దాని శరీరంలో నాటుకున్నాయి.

చివరగా అడవి దద్దరిల్లేలా గర్జించి నేలమీద పడి కొట్టుకుని ప్రాణాలు వదిలేసింది.

అంతవరకూ చెట్లమీది నుంచి బాణాలు సంధించి వదిలిన ఆటవికులు కిందికి దిగొచ్చి చిరుతను చుట్టుముట్టి, అది చనిపోవటం గుర్తించి ఆనందంతో గంతులు వేస్తూ 'హో' అని కేకలు పెడుతూ—కేరింతలు కొట్టారు. చిరుతను మోసుకుని వెళ్ళారు. అంతా క్షణాల్లో జరిగిపోయింది.

శరత్, శశిరేఖ ఒకరి ముఖా లొకరు చూసుకున్నారు.

శరత్ తనని వెతకటానికి వెంటతరిమిన ఆటవికులుగా వాళ్ళని గుర్తించాడు. వాళ్ళింత సేపు చెట్లమీదున్నారా? ఉంటే తను, శశిరేఖ ఆ చెట్టు దిగి, ఈ చెట్టు ఎక్కటం గమనించలేదా? అంతా చిత్రంగా వుంది. తమని వాళ్ళు గమనించి వుంటే చిరుతకన్నా ముందు తమ భరతం పట్టి వుండేవాళ్ళు కదా! ప్రమాదాలు యెంత దగ్గరగా తప్పి పోతున్నాయి!? ఇదంతా తమ అదృష్టమా, లేక వాళ్ళ

అసమర్థతా?

"శశీ, మనం తెల్లవారేవరకు యిక్కడే గడిపేయటం మంచిది! ఆటవికులు ఓపక్క. ఆ జయకర్ మనుషులు మరో పక్క నా కోసం వేటాడుతున్నారు. ఇంతవరకు ఎలాగో వాళ్ళకి దొరక్కుండా దాక్కోగలిగాం. మనం కంట బడితే నిలువునా చీల్చేసి రక్తం తాగేస్తారు. కాషస్‌గా వుండాలి!" అన్నాడు శరత్.

శశిరేఖ తలూపి, "తెల్లారితే మరింత ప్రమాదమేమో! వాళ్ళు ఎందుకో యిప్పటిదాకా చెట్లమీద వెతకలేదు మనల్ని! బహుశా మనకి చెట్లెక్కటం రాదని వాళ్ళ అభిప్రాయం కావొచ్చు. ఇప్పట్నుంచి వెతకటం మొదలెడితే ......!?" అంటూ సందేహం వెలిబుచ్చింది.

"నేలమీద తిరిగేకన్నా చెట్టుమీద రక్షణ ఎక్కువ. అఫ్‌కోర్స్ కొండచిలువలు, పాములు గురించి కాషస్‌గా వుండాలనుకో. రిస్క్ తీసుకోవాలి. తప్పదు!...."

"మరి యీ లోపల అంకుల్‌ని వాళ్ళేమయినా చేస్తే....!?"

"చెయ్యరు. వాళ్ళకి నాన్నగారి నుంచి యేదో ప్రయోజన ముడి వుండాలి. నా అంచనా నిజమైతే నాన్నగారు పరిశోధన పూర్తిచేసి హైద్రాబాద్ వెళ్తుండగా మాయమయ్యారు కాబట్టి. ఆయన పరిశోధన వివరాల కోసం బంధించి వుండొచ్చు. నాన్నగారు ఓ పట్టాన రహస్యాల్ని వెల్లడించరు. ఆయన చెప్పనంతవరకు క్షేమంగా వుంటారు."

"కాని శత్రువులు రాక్షస ప్రవృత్తి గలవారు. అంకుల్‌ని హింసించో, బెదిరించో...."

"ఎస్!.... బెదిరించటానికే నన్ను జయకర్ కోసం

చేసి అక్కడికి తీసుకువెళ్ళాడు. వాళ్ల అజాగ్రత్తను ఆసరా చేసుకుని బయటపడ్డాను...."

అతనింకా యేదో చెప్తుండగా "ఇష్...." అంది శశిరేఖ అతన్ని మాట్లాడవద్దన్నట్టు. కిందికి వేలితో సూచించింది.

శరత్ నేలమీదకు చూశాడు.

జయకర్ అనుచరు లిద్దరు తిరిగి తిరిగి ఆ చెట్టుకిందికే వచ్చారు. అందులో ఒకడు యెందుకో తలెత్తి పైకి చూశాడు.

అంతే, శశిరేఖ, శరత్‌ల గుండెలు ఝల్లుమన్నాయి.

అప్పుడు సమయం తెల్లవారుఝామున మూడున్నరయింది.

16

ప్రొఫెసర్ కీర్తి తనని బంధించిన సెల్‌లో అటు యిటు తిరుగుతూ గోడల్ని, లోపల వున్న సామగ్రిని పరిశీలిస్తున్నాడు.

మట్టిని తొలిచి చేసిన సొరంగం అది! గోడలనీ చెమ్మగా అసహ్యంగా వున్నాయి. అవి కూడా మట్టివేనె ప్రత్యేకంగా కట్టించేం కాదు. భూమిలోపల జాగ్రత్తగా తొలిచిన బిలం. ఆ బిలంలోపల తనని బంధించిన సెల్స్‌ లాంటివే కొన్ని విడి విడిగా గేట్లు పెట్టి విభజించారు. అంతే!

తనని ఆ సెల్‌లో బంధించేటపుడు పక్కనున్న సెల్స్‌ని చాలా సునిశితంగా, మెరుపువేగంతో పరీక్షించాడు కీర్తి.

తనకి ఎడంవైపునున్న సెల్‌లో ప్రొఫెసర్ జాదవ్‌ను బంధించారు. అస్పష్టంగా కనిపించినా, అతను జాదవే!

అనుమానం లేదు.

తనకి దక్షిణ పువ యెవరో అందమయిన యువతి కేంప్ కాట్ లాంటి పడకమీద వయ్యారంగా పడుకొని వుంది.

అదే విధంగా తమ కెదురుగా మరో మూడు సెల్స్ వున్నాయి. ఓ దానిలో యిద్దరు వ్యక్తులు విశ్రాంతిగా పడుకొని వున్నారు. ఒకడి కాలికి కట్టు కట్టబడి వుంది. రెండో వాడి చేయికి మణికట్టు నుంచి కట్టుకట్టివుంది. దాన్ని మెళ్ళోని జోలెలో పెట్టుకుని పడుకున్నాడు. బహుశా ఆ యిద్దరూ గాయపడి వుండాలి, అనుకున్నాడు కీర్తి.

అతని మేధస్సు తీవ్రంగా పని చేస్తోంది. జేబు నుంచి రెండంగుళాల నైఫ్ తీశాడు. దాన్ని అరచేతిలో పెట్టుకొని గోడ దిగువ భాగంలో మెల్లగా రంధ్రం చేయసాగాడు.

అయితే పరిసరాల్ని వేయి కళ్ళతో పరిశీలించి చూస్తూనే వున్నాడు. తలుపుదగ్గిర కొంతసేపు ఆగి చుట్టూ పరికించి చూసి మళ్ళీ తన కార్యక్రమాన్ని కొనసాగిస్తూ వచ్చాడు

గోడ పెద్దగా బలంగా లేదు. త్వరలోనే ఓ అంగుళం వ్యాసార్ధంతో ఓ చిన్న రంధ్రం ఏర్పడింది. కోటు జేబు నుంచి 'స్ట్రా' సైజులో వున్న సన్నపాటి కాగితం గొట్టాం తీశాడు. దాన్ని ఆ రంధ్రంగుండా అవతలి గదిలో వున్న జాదవ్ కి పంపించాడు.

కొద్ది నిమిషాల తర్వాత అట్నుంచి మళ్ళీ ఆ కాగితం గొట్టం కీర్తికి అందింది. అతను ఆత్రంగా గొట్టాన్ని విప్పి నేలమీద పరిచాడు. దానిమీద ప్రొఫెసర్ రాసిన అక్షరాలు చదువుకున్నాడు.

ఆ తర్వాత దాన్ని ముక్కలుగా చించి, మంచినీళ్ళు నిలవున్న కూజాలో పడేశాడు.

మళ్ళీ గేటుదగ్గరకొచ్చి కొద్ది నిముషాలు నిల్చున్నాడు. తన సెంటరీ నా గమనిస్తున్నారేమోనని పరిశీలనగా యెదురుగా వున్న మూడు సెల్స్‌వైపు చూశాడు.

సరిగ్గా తన కెదురుగా వున్న సెల్లో విల్సన్, తనని ట్రాప్ చేసిన అతని ఇద్దరు సహచరులు తీరిగ్గా కూచుని మందు సేవిస్తున్నారు. కుడివైపు సెల్లో జాఫ్రీ, జాన్ గాఢనిద్రలో వున్నారు. ఎడమవైపు సెల్‌లో యేమున్నదీ కనిపించటంలేదు.

ప్రొఫెసర్ కీర్తి ఓ మూలగా నుంచొని పూ పోల్ నుంచి పొడవాటి రేడియో ఏరియల్ వంటి తీగను బయటికి లాగాడు. దాని చివర బోలుగా వెడల్పుగా మైక్‌లాగా వున్నది. దానిదగ్గర నోరుపెట్టి,

“హలో....హలో....ప్రొఫెసర్ కీర్తి హియర్ .... ప్రొఫెసర్ కీర్తి హియర్ ....” అంటూ మెసేజ్ స్టార్ట్ చేసి రెండు నిమిషాలేదో మాట్లాడి ఏరియల్‌ని మళ్ళీ యధాప్రకారం పోల్ లోపలికి మడిచేశాడు కీర్తి.

తర్వాత గేటు దగ్గర కొచ్చి బయటకి తొంగి చూశాడు.

సరిగ్గా అప్పుడే గేటుతాళం తీసుకుని జయకర్ లోనికొచ్చాడు. అతని వెనుకనే విల్సన్ పొడవాటి నైలాన్ తాడు తీసుకొని లోపలకొచ్చాడు.

మరుక్షణం వాళ్ళిద్దరూ ప్రొఫెసర్ కీర్తిని వెడరెక్కలు విరిచి కట్టి లోపలున్న బండరాయికి బంధించారు.

“వాటీజ్ దిస్....? యెందుకు నన్ను బంధిస్తు

న్నారు?....” అడిగాడు ప్రొఫెసర్ కీర్తి అయోమయంగా.

“మై డియర్ సి.ఐ.డీ! నీ ధోరణి నాకు మొదట్నుంచీ అనుమానంగానే వుంది. అందుకే నా అనుమానం కన్ఫర్మ్ చేసుకోవటంకోసం నిన్ను బంధించకుండా ఫ్రీగా వదిలేశాను. నీ చర్యల్ని పక్కగదిలోనుంచి పరీక్షగా చూస్తూన్నాను, నీకు తెలియకుండా. ఈ పక్కగదిలో నే నేనుంటున్నానన్న విషయం నీకు తెలియదు బహుశా. అందుకే తగిన జాగ్రత్తలు తీసుకోకుండా అశ్రద్ధగా ప్రవర్తించావు.

నువ్వు గోడ నుంచి రంధ్రం చేయటం, ప్రొఫెసర్ జాదవ్ కి సందేశం పంపించటం, అతను నీకు జవాబు పంపించటం అన్నీ స్పష్టంగా చూశాను. అంతేకాదు. నువ్వు నీ షూ సోల్లో అమర్చుకున్న వైర్లెస్ ద్వారా పోలీసులకి మెసేజ్ పంపటం కూడా చూశాను.

ప్రొఫెసర్ జాదవ్ ని విడిపించటానికి, ప్రొఫెసర్ కీర్తి వేషంలో హైద్రాబాద్ వెళ్తున్నట్టు నటించి మా వాళ్ళు నిన్ను ట్రాప్ చేసినప్పుడు యేమాత్రం ప్రతిఘటించకుండా లొంగిపోయి బుద్ధిగా యిక్కడికొచ్చేశావు.

“రాగానే విల్సన్ నాకు నీ సంగతి చెప్పాడు. అందుకే నీ గురించి చాలా జాగ్రత్తగా అబ్జర్వ్ చేస్తూ వచ్చాం___నేను, విల్సన్ కూడా. నే ననుమానించిందే నిజమైంది. నువ్వు పోలీసుల తరఫున వచ్చిన సి.ఐ.డీ. వని అర్థమైపోయింది” అన్నాడు జయకర్ కీర్తి వంక తీక్షణంగా చూస్తూ.

"నీ వేమిటి, పోలీసుల తరఫున రావట మేమిటి? నేను సి.ఐ.డి. నని ఎందు కనుకొంటున్నావు? అయామ్ ప్రొఫెసర్ కీర్తి ..."

"స్టాపిట్!" అంటూ వేగంగా దూసుకొచ్చి, కీర్తి మీసాలు గడ్డం లాగేశాడు జయకర్. అవి ఊడి అతని చేతిలోకి వచ్చాయి.

"డిటెక్టివ్ కిరణ్!...." అన్నాడు జయకర్ కొద్దిపాటి సంభ్రమంతో.

"అరె, ఎంత జాగ్రత్తగా కీర్తిని అనుకరిస్తూ మేకప్ చేసుకున్నావు మై డియర్ డిటెక్టివ్! హేట్సాఫ్ టు యూ! నువ్వెవరో సి.ఐ.డి.వి అయివుంటావనుకున్నాను గాని, డిటెక్టివ్ కిరణ్ వని ఈ క్షణమే తెల్సుకోగలిగాను. రియల్లీ వండ్రఫుల్!

రేపు తెల్లారేసరికి నిన్ను పోలీసులకి కానుకగా పంపాలనుకున్నాను. కాని ఇంతలోనే నువ్వే పోలీసులకి కబురు పంపావు. ఇంకొద్ది నిమిషాల్లో వాళ్ళొచ్చేస్తారని మాకు తెలుసు. ఈ లోపల నీ ప్రాణాలని శరీరంనుంచి వేరు చెయ్యటం చాలా అవసరం. దేవుణ్ణి తల్చుకో!" అంటూ పకపక నవ్వాడు జయకర్.

అతని చేతిలో నిగనిగ మెరుస్తూన్న రివాల్వర్ సూటిగా డిటెక్టివ్ కిరణ్ గుండెలకు గురి చేయబడి ఉంది.

జయకర్ రివాల్వర్ సేఫ్టీ కాచ్ తప్పించాడు.

డిటెక్టివ్ కిరణ్ నిశ్చలంగా నిల్చుండిపోయాడు.

17

జయకర్ అనుచరుడు సూటిగా శరత్ వంక చూశాడు. పక్కనే వున్న శశిరేఖ కూడా అతని దృష్టిలో పడింది.

పక్క అనుచరుడికి సైగ చేశాడు.

మరుక్షణం ఇద్దరు రైఫిల్స్ శరత్ కి గురి చేసి, "వెంటనే కిందికి దిగిరా. లేకుంటే నిర్దాక్షిణ్యంగా ఇద్దర్నీ కాల్చేస్తాం..." అన్నాడు మొదటివాడు.

శరత్ మస్తిష్కం తీవ్రంగా ఆలోచిస్తోంది. ఈ ప్రమాదం నుంచి తప్పించుకోవట మెలాగా అని ఆలోచిస్తూనే శశిరేఖను దిగమని సైగ చేసి, తను ఊడలను పట్టుకుని కిందకి జారాడు శరత్. తర్వాత చేతులు చాచి జాగ్రత్తగా శశిరేఖను దించాడు.

అనుచరు లిద్దరూ వాళ్ళిద్దరి వంకా రైఫిల్స్ గురిచూసి పట్టుకున్నారు. "ఏరా, మమ్మల్ని తప్పించుకుని యెంత దూరం పారిపోగల ననుకున్నావు? పద, నీ సంగతి యీ క్షణమే తేలిపోతుంది" అన్నాడొకడు.

రెండోవాడు రైఫిల్ మొదటివాడి కిచ్చి కళ్ళతోనే సంకేతా లిచ్చి చటుక్కున శశిరేఖను పట్టుకుని పొదల చాటుకు లాక్కుపోసాగడు. శశిరేఖ గింజుకున్నది. కేకలు పెట్టింది. శరత్ వంక జాలిగా, నిస్సహాయంగా చూసింది.

శరత్ రక్తం ఉడికిపోయింది. తను చూడబోతే నిరాయుధుడు. ఎదురుగా రైఫిల్ తనకి గురిచేసి యే క్షణంలోనైనా కాల్చెయ్యటానికి సిద్ధంగా వున్నాడు మొదటివాడు. అలా అని చూస్తూ చూస్తూ ఆ దురాత్ముడు శశిరేఖను నాశనం చేస్తుంటే యెలా సహించగలడు?

బతికితే యిద్దరూ బతకాలి, లేకుంటే యిద్దరూ చావాలి! ఆ దేదో ఆమె మానం మంటగలవక ముందే జరగాలి!

అప్పటికే రెండవవాడు శశిరేఖను పొదల చాటుకు లాక్కుపోయి నేలమీద పడేశాడు. శశిరేఖ హృదయ విదారకంగా అరుస్తోంది.

మరి కొద్ది క్షణాల్లో ఆమె శీలం నాశనమైపోతుం దనగా శరత్ ఎగిరి మొదటివాడి గుండెల మీద తన్నాడు. ఊహించని దాడి నెదుర్కోవటానికి సిద్ధంగా లేని మొదటివాడు,శశిరేఖ ఊహాల్లో మునిగిపోతుండగా శరత్ తన్నిన తాపుకు వెల్లకిలా పడిపోయాడు. రెండవ వాడిచ్చిన రైఫిల్ ఎగిరి దూరంగా పడింది.

ఆ క్షణాన్ని చాలా బాగా సద్వినియోగం చేసు కున్నాడు శరత్. ఒక్క అంగలో అటు దూకి కిందపడ్డ రైఫిల్ అందుకుని మొదటివాడికి గురిచూసి కాల్చేశాడు. కిందనుంచి లేచి శరత్ ని కాల్చబోయిన మొదటివాడు పూర్తిగా లేవకుండా మధ్యలోనే చావుకేక పెట్టి విరుచుకు పడిపోయాడు....మరోసారి వాడ్ని కాల్చాడు శరత్.

వాడు మళ్ళీ లేవలేదు. శరత్ ఒక్క పరుగున వాడిని సమీపించి వాడి చేతిలోని రైఫిల్ అందుకున్నాడు. అది లోడ్ అయివుందో లేదో చూసుకున్నాడు. అంత క్రితం ఉపయోగించిన రైఫిల్ కింద పడేశాడు.

తన సహచరుడు పెట్టిన చావుకేకకు అదిరిపడ్డ రెండవ వాడు శశిరేఖను అలాగే వదిలేసి ఒక్క పరుగున పొదల చాటునుంచి బయటికొచ్చాడు.

శరత్ శరవేగంతో రెండుసార్లు వాడిని కాల్చాడు. మొదలు విరిగిన చెట్టులా నేలమీద కూలిపోయాడు రెండవవాడు.

శశిరేఖ దగ్గరకు పరుగెత్తాడు శరత్. జరగబోయిన

ఘాతుకానికి, తుపాకీగుళ్ళ శబ్దానికి బాగా బెదిరి పోయి. గజ గజ వణికిపోతోంది శశిరేఖ. ఆమెను దగ్గరకు తీసుకుని వెన్ను నిమిరి, జారిపోయిన ఆమె చీరను కట్టబెట్టి "ఏడవకు శశీ! నీకేం కాలేదు. వాళ్ళిద్దరు చచ్చారు" అన్నాడు శరత్.

శశిరేఖ స్వాంతన పడింది. చీరెను సమంగా కట్టుకుని ఒక్కసారిగా అతన్ని అతలా అల్లుకుపోయి భోరుమని ఏడ్చింది.

శరత్ ఆమెను ఊరడించి, "ధైర్యం తెచ్చుకో! మనం వెంటనే సొరంగబిలం చేరుకోవాలి. ఈ పాటికే తుపాకీ మోతలు ఆటవికుల చెవిన పడివుంటాయి. వాళ్ళు శబ్దం వినిపించిన దిక్కుగా పరుగెత్తుకొస్తారు. మనం దొరికిపోతాం. వాళ్ళ దగ్గర వాడి బాణాలు, శూలాలు వున్నాయి క్షణాలమీద నుగ్గునూచగా చేసెయ్యగలరు. కమాన్, ఈ తుపాకీ నువ్వుంచుకో. షూటింగ్ రాక పోయినా ఫర్వాలేదు. చేత్తో పట్టుకుని శత్రువులను బెదిరించవచ్చు. బుల్లెట్స్ వీళ్ళిద్దరి దగ్గర వుండివుంటాయి. రెండూ లోడ్ చేసి వుంచుతాను. నా దగ్గర తుపాకీలో రెండు గుళ్ళు ఖర్చయిపోగానే నీ దగ్గరున్న తుపాకీ అందించాలి, తెలిసిందా?"

అంటూ సమాధానం కోసం యెదురుచూడకుండా చకచక అనుచరు లిద్దరి దుస్తుల్లోను భద్రపరచిన తూటాలు తీసి జేబుల్లో పోసుకున్నాడు.

సరిగ్గా అదే సమయానికి దూరం నుంచి అటే పరుగెత్తుకొస్తున్న ఆటవికుల్ని వారి కాగడాల జాడనిబట్టి గుర్తించాడు శరత్.

"కమాన్, హారియప్! వాళ్ళొచ్చేస్తున్నారు. మనం

వెంటనే సారంగ బిలం చేరుకోవాలి. నాతో సమంగా పరుగెత్తు" అంటూ ఆమెను తొందరపెడుతూ సారంగ బిలంవైపు పరుగుతీశాడు శరత్. అతనితో సమంగా పరుగెత్తలేక అవస్థ పడుతూ అతన్ని అనుసరిస్తోంది శశిరేఖ.

అప్పటికి తెల్లవారటానికి యెంతో సమయంలేదు— తూర్పున తొలి రేఖలు విచ్చుకోవటానికి సిద్ధంగా వున్నాయి.

శశి పరుగెడుతూనే వాచీ చూసుకొంది.

అయిదు గంటల పదినిమిషా లయ్యింది.

18

"ఆగు!" అరిచాడు డిటెక్టివ్ కిరణ్.

జయకర్ ట్రిగ్గర్ మీది నుంచి వేలిని పక్కకు జరిపి యేమిటన్నట్టు చూశాడు కిరణ్ వంక.

"నన్ను చంపటంవల్ల నీ కేమిటి ప్రయోజనం?" అన్నాడు కిరణ్ తాపీగా. ఎలాగయినా జయకర్ ను మాటల్లో పెట్టాలని చూస్తూ. మరోపక్క తీవ్రంగా ఆలోచిస్తున్నాడు. తను జేబులో దాచుకున్న రివాల్వర్ అంతక్రితమే విల్సన్ తీసి పడేశాడు. ఎలాంటి ఆయుధమూ లేకుండా చూసుకుని సంతృప్తి పడ్డాకనే సెల్ లో స్వేచ్ఛగా వదిలేశారు. కావాలనే తనని కీర్తిగా నమ్మినట్టు నాటకమాడారు. అందుకే తను కూడా తన పేరు బయటకు ఉచ్చరించకుండా ప్రొఫెసర్ కీర్తి పేరుమీదే మెసేజ్ పంపాడు.

అయినా దొరికిపోక తప్పలేదు. ఇప్పుడు ప్రొఫెసర్ జాదవ్ ప్రాణాలు తన చేతిలో వున్నాయి. తను లేకపోయాక అతని ప్రాణాలను రక్షించేదెవరు? ప్రభుత్వం

తనమీద పెట్టిన గురుతరమైన బాధ్యతని నెరవేర్చకుండా నిరర్థకంగా చావటమా? అందునా ఓ దేశద్రోహి చేతిలో.... నెవ్వర్. ప్రొఫెసర్ని రక్షించి తీరతాడు. అతని ఫార్ములా యీ స్వార్థపరుడి చేతికి చిక్కకుండా చేస్తాడు

కిరణ్ మనసులో చెలరేగుతున్న సంక్షోభాన్ని గుర్తించినట్టే జయకర్ ఫేస్ఫైన నవ్వి, "డియర్ కిరణ్, ఎందుకిలా చీప్ ట్రిక్స్ ప్రయోగించాలని చూస్తావు నామీద? నన్ను మధ్య పెట్టి నామీద దెబ్బతియ్యాలనో లేక తప్పించుకోవాలనో నీ అభిప్రాయం. నాకు తెలియదనుకోకు!" అన్నాడు.

అతని చెయ్యి రివాల్వర్ మీద బిగుసుకుంది. ట్రిగ్గర్ నొక్కబోయాడు మళ్ళీ.

కిరణ్ పెద్దగా నవ్వి, "మిష్టర్, నువ్వు రివాల్వర్ పేల్చిన మరుక్షణం యీ సొరంగం అమాంతం కూలి నేలమట్టమై పోతుంది. నేను లోపలికొచ్చే సమయం లోనే సల్ఫర్ సంబంధమైన గ్యాస్ సిలిండర్ని బిల ద్వారం దగ్గర ఎవరూ చూడకుండా వదిలిపెట్టి వచ్చాను. సరిగ్గా గంట తర్వాత అది లీక్ అయ్యేలా దాని వాల్ తిప్పి పెట్టి వుంచాను. కేవలం అరడుగు పొడవు అంతే వెడల్పు వున్న ఆ పెట్టెలో ఆ సిలిండర్ని అమర్చి నా వెంట తెచ్చుకున్నాను.

కావాలంటే వెళ్ళి చూసుకో, అది లీక్ అవటం మొదలెట్టి అరగంటయింది. స్పార్క్ వచ్చిన వెంటనే లిక్విడ్ పెట్రోలియం గాస్ కన్నా వేగంగా మండుతుంది. మరుక్షణం ఫెళ ఫెళార్భాటాలతో నీ సొరంగం పేలి పోతుంది" అన్నాడు.

జయకర్‌తో బాటు అక్కడున్న వారందరు అదిరి పడ్డారు. అప్పుడు గుర్తించారు వాళ్ళు గాల్లో తేలి వస్తూన్న గంధకం వాసనని. కిరణ్ అబద్ధం చెప్పటం లేదని వాళ్ళకర్థమైపోయింది.

విల్సన్ బిలద్వారం దగ్గరకు పరుగెత్తుకొని వెళ్ళాడు. అక్కడ అతనికలాంటి చెక్క పెట్టెగాని, సిలిండర్ గాని కనిపించలేదు. ఆ గంధకం వాసన కిరణ్ తన షూస్ అడుగున దాచిన గంధకం గ్యాస్ ట్యూబ్స్‌ని నొక్కి సృష్టించిన విషయం యెవరూ గుర్తించలేరు.

సరిగ్గా అలాంటి క్షణంలోనే కిరణ్ అయోమయంగా నిల్చున్న జయకర్ వైపు అతని తలమీదుగా చూసి, "వెల్‌డన్ మిస్టర్ విల్సన్!" అన్నాడు.

జయకర్ అప్రయత్నంగా వెనుతిరిగి చూశాడు. అప్పటివరకు కిరణ్ ఖాళీగా నించోలేదు. తన చేతిలో వున్న రెండంగుళాల నైఫ్‌తోను జాగ్రత్తగా చేతి బంధనాలని కోసేసుకున్నాడు. కాళ్ళ బంధనాలు మాత్రం మిగిలిపోయాయి. బండకు కట్టిన కట్లను చేతుల్తో వెనుక నుంచే విప్పేసుకున్నాడు.

జయకర్ వెనక్కి చూసిన క్షణంలోనే యెగిరి అతని గుండెలమీద తన్నాడు కిరణ్. జయకర్‌తో బాటు కిరణ్ కూడా నేలమీద చాపచుట్టలా పడిపోయాడు. నేలమీద పడిన రివాల్వర్‌ని కిరణ్ అందుకొని ముందుగా కాళ్ళకు గురిచేసి కాల్చుకున్నాడు. బంధనాలు తెగిపోయాయి.

సరిగ్గా అదే క్షణంలో బిలద్వారం దగ్గరకు వెళ్ళి సిలిండర్ లేకపోవటం గుర్తించిన విల్సన్ వెనుతిరిగి వస్తూ జేబునించి రివాల్వర్ పైకితీయబోయాడు. అయితే అతని ప్రయత్నం సగంలో వుండగానే కిరణ్ రివా

ల్వర్ రెండుసార్లు గర్జించింది.

విల్సన్ అమాంతం పడిపోయాడు. విల్సన్‌తో పాగి తందానాలాడుతున్న అతని సహచరులు బయటకి రాకుండా వాళ్ళున్న సెల్ తలుపు బయటనుంచి గడియపెట్టేశాడు కిరణ్.

కిందపడ్డ జయకర్ లేచేలోపల అంతా క్షణాలమీద జరిగిపోయింది.

కిరణ్ సూటిగా జయకర్ గుండెలకు రివాల్వర్ గురి పెట్టి, "మిస్టర్ ....నువ్వు వెంటనే లొంగిపో! లేకుంటే నిర్దాక్షిణ్యంగా కాల్చేస్తాను" అన్నాడు.

సరిగ్గా అదే సమయంలో వెనకనుంచి ఓ సన్నటి స్వరం గంభీరంగా గద్దించింది. "మిస్టర్ కిరణ్, రివాల్వర్ కిందపడేసి చేతులు పైకెత్తు" అని.

కిరణ్ చురుగ్గా తలతిప్పి చూశాడు.

తన ఎడమపక్క రివాల్వర్ సూటిగా తన గుండెలకు గురిచేసి నిల్చుంది షమీమా, జయకర్ ప్రియురాలు.

కుడిపక్కకు తలతిప్పి చూశాడు.

జాఫ్రీ, జాన్ తుపాకులు తనవైపు గురిచేసి నవ్వుతున్నారు వ్యంగ్యంగా. గాయపడి, నిద్రపోతున్నారని వాళ్ళని అలక్ష్యం చేసినందుకు ఒక్కక్షణం పశ్చాత్తాప పడ్డాడు కిరణ్.

తను చేయి కదిపితే ఒకేసారి మూడు తూటాలు తన గుండెల్లో దూరి రక్తాన్ని చవిచూస్తాయని అతనికి తెలుసు.

కిరణ్ మౌనంగా నిల్చుండిపోయాడు పరిస్థితి నెగ్గుకురావటానికి పథకం వేస్తూ.

19

"వాళ్లు బాగా దగ్గరయ్యారు. ఇంకా ఎంత దూరం?" అన్నది శశిరేఖ పరుగెడ్తూనే గుసగుసగా!

"వచ్చేశాం. రాత్రి సమయంలో చూశాను దారి. మరచిపోయినట్లున్నాను. అయినా కొన్ని బండ గుర్తులు పెట్టుకున్నాను. వాటి ఆధారంగానే వెళ్తూన్నా మిప్పుడు" అన్నాడు శరత్.

సరిగ్గా అదే సమయంలో అతని చెవిపక్కనుంచి ఓ బాణం దూసుకొని అంత దూరాన చెట్టుకి గుచ్చుకొంది. ఇద్దరు అదిరిపడ్డారు.

"ఈ ఆటవికులు బాణాలు సంధించటంలో అఖండులా వున్నారు. బాణాలు వెయ్యటం మొదలెట్టారు. చూశావుగా అంత బలమైన వేగంగా పరుగెత్తగల చిరుతపులిని తూట్లు పొడిచి చంపేశారు వీళ్ళు. వీళ్ళ గురికి తిరుగులేదు. మరింత వేగంగా పరుగెత్తు" అన్నాడు శరత్.

సరిగ్గా అప్పుడే మరో బాణం శశిరేఖకు అతి సమీపం నుంచి దూసుకుపోయి పొదల్లో పడింది.

ఇద్దరికి ఆయాసంతో అడుగు ముందుకు పడటంలేదు. అయినా మొండి ధైర్యంతో ముందుకు పరుగెడుతూనే వున్నారు. ఓ పక్క ముళ్ళకంచెలు, రాళ్ళు రప్పలు గీచుకొని బాగా గాయాలయినాయి. రక్తం ధారలు కడుతోంది.

పరుగు.... పరుగు.... ఒకటే పరుగు.

"అదిగో బిలద్వారం కనిపిస్తోంది ఆ బండరాయి బయటకి మామూలు రాయిలా కనిపిస్తూన్నా, అదే సొరంగ ద్వారానికి అడ్డుగా మూయబడిన ద్వారం!"

అన్నాడు శరత్ ఆనందంగా. శశిరేఖ పరికించి చూసింది.

బండరాయి కనిపించింది. చాలా పకడ్బందీగా అమర్చారు రాయిని.

ఈలోపల మరో రెండు బాణాలు దూసుకొచ్చాయి కాని వాళ్ళిద్దరిలో ఎవరినీ గాయపరచలేదు.

శరత్ ఒక్క గెంతున బండరాయి దగ్గరకు ఉరికి పక్కకు తొలగించాడు. అదే సమయానికి శశిరేఖకూడా అతనితో బిలంలోనికి ప్రవేశించింది. బండరాయిని మామూలుగా సర్దేశారు.

అయితే లోపలి దృశ్యాన్ని చూసి శరత్, శశిరేఖ నిర్ఘాంతపోయి నిల్చుండిపోయారు కొద్ది క్షణాలవరకు. తరువాత కర్తవ్యం గుర్తువచ్చి శరత్ తన చేతిలోని గన్ రెండుసార్లు కాల్చాడు.

20

కిరణ్ క్షణాల్లో నిర్ణయం తీసుకున్నాడు.

"మిస్. నీ ప్రియుడు నీకు దక్కాలంటే నామీద గురిచేసిన ఆ యిద్దరు మనుష్యుల్ని గన్స్ కిందపడెయ్యమని చెప్పు. బుద్ధిగా వాళ్ళిద్దర్నీ ఇతని పక్కకొచ్చి నిలో్చమను. నువ్వుకూడా రివాల్వర్ నేలమీద పడేసి యిక్కడకొచ్చి నిలబడు" అన్నాడు కిరణ్ షమీమా వంక చూస్తూ.

షమీమా విరగబడి నవ్వింది. "అతన్ని చంపేయాలనుకుంటే నిరభ్యంతరంగా చంపెయ్యి. నాకేం బాధలేదు" అన్నది.

జయకర్ దిగ్భ్రమతో చూశాడా మెవంక "షమీ!" అంటూ అరిచాడు.

కిరణ్ నవ్వి, "ఎందుకలా అరుస్తావ్ మిస్టర్ అక్తర్. ఆమె నిన్ను నమ్మినట్టు నాటకమాడి తనే ఇంటర్నేషనల్

బిజినెస్ నడుపుతోంది. ఆ విషయం నీకన్న మాకే బాగా తెలుసు.

నువ్వు గతంలో అనేక పేర్లతో అనేకమంది సైంటిస్టుల్ని మోసగించి ఈ దేశం సాధించిన విజయాల్ని పరాయి దేశాలకు అమ్మి బాగా సొమ్ము చేసుకొని, ఆ సైంటిస్టుల్ని చంపేశావు. నీ అసలు పేరు అఖ్తర్ అనీ, మొన్నటి బస్ ప్రమాదం వెనక నీ చెయ్యి వుందనీ పోలీసులకి రూఢిగా తెలిసింది. ఆ బస్‌లో ప్రొఫెసర్ జాదవ్ వున్న విషయం తెలిశాక ఖచ్చితంగా నువ్వే జాదవ్‌ని అపహరించి వుంటావని అనుమానించింది ప్రభుత్వం.

అది కనిపెట్టడానికే ప్రొఫెసర్ కీర్తి వేషంలో నేను బయల్దేరాను.

ప్రొఫెసర్ కీర్తి ఇంటి దగ్గర్నుంచి అతని వేషంలో నేను హైదరాబాద్ బయల్దేరాను. నిజానికి కీర్తి పరిశోధన యింకా ముగియలేదు. ముగిసినట్టు పత్రికల్లో నేనే ప్రకటనలు యిచ్చాను. ఫలాని రోజున గోదావరి ఎక్స్‌ప్రెస్‌లో కీర్తి బయల్దేరుతున్నట్టు కూడా ప్రకటన యిచ్చాను.

అది చూసి నువ్వు రంగంలోకి దిగుతావని నాకు తెలుసు. నీ బదులు నీ ఏజెంట్ విల్సన్ దిగాడు. కావాలనే నేను వాళ్ళు నన్ను చుట్టుముట్టగానే ప్రతిఘటించకుండా లొంగిపోయాను. నీ వాళ్ళు మహదానందంగా వేన్‌లో జాగ్రత్తగా నన్ను నీ స్థావరానికి తీసుకొచ్చారు. నేను వేసిన పథకం అక్షరాలా అమలు జరిగింది.

నీ ఫోటో గతంలో నేను చూసి వుండటంతో నువ్వే

ఆఖుర్ అని మొదటి చూపులోనే గ్రహించాను. నీతో బాటు షమీమా అనే స్త్రీ కూడా వుందనే విషయం కూడా ముందుగానే మాకు తెలుసు. నీవు మారు పేర్లు పెట్టుకున్నా ఎందుకో ఆమెది మాత్రం సొంత పేరునే వుంచేశావు—బహుశా యెవరికీ బయట కనిపించదని నీ నమ్మకం కాని, ఆ నమ్మకం మట్టిపాలు చేస్తూ ఆమె నీమీద తిరగబడింది. నీ అనుచరులందరు ఆమెకు దాసానుదాసులు...."

కిరణ్ యింకా ఏదో చెప్పబోతుండగా షమీమా మీదికి మెరుపు వేగంతో దూకాడు జయకర్ ఉరఫ్ ఆఖుర్.

షమీమా ఊహించని విధంగా అతన్ని గురిచూసి కాల్చింది. మరుక్షణం జాఫ్రీ, జాన్ కూడా జయకర్ని కాల్చారు.

తనవాళ్ళనుకున్న వాళ్ళే వెన్నుపోటు పొడిచినందుకు నమ్మశక్యం కానట్టు పిచ్చిగా వాళ్ళ ముగ్గుర్నీ చూస్తూ నెత్తుటి మడుగులో గిలగిల తన్నుకొని ఆఖరి శ్వాస విడిచాడు ఆఖుర్.

షమీమా విరగబడి నవ్వింది.

"శభాష్ జాన్ అండ్ జాఫ్రీ! మీకిద్దరికీ స్పెషల్ అవార్డిస్తాను త్వరలో" అంటూ ప్రశంసించింది షమీమా.

జాన్, జాఫ్రీ. ఆనందంగా చూశారామె వంక.

"థాంక్యూ మేడమ్!" అన్నారు.

"ఓ.కే. దెన్ మిస్టర్ కిరణ్ నీ ఆఖరి క్షణాలు దగ్గరపడ్డాయి. ఆఖుర్కి బదులు నా చేతుల్లో నీ చరిత్ర ముగియబోతోంది. తెలకూచుని సింహం బోనులో తల దూర్చావు. నువ్వు అడ్డుతొలగిపోతే ఆ ప్రొఫెసర్

ఫార్ములాని క్షణాలమీద మా వశం చేసుకోగలమనే నమ్మకం నాకుంది" అంటూ ట్రిగ్గర్ నొక్కబోయింది షమీమా.

సరిగ్గా అదే క్షణంలో షమీమా చేతిలోని రివాల్వర్ ఎగిరి అవతల పడింది. మరో గుండుదెబ్బ సూటిగా ఆమె కపాలంలోనించి దూసుకుపోయింది.

కిరణ్‌తోబాటు అందరు అదిరిపడి బిలద్వారం వైపు చూశారు.

అక్కడ శరత్, శశిరేఖ నిల్చుని వున్నారు.

శరత్ చేతిలోని గన్ అప్పుడే శశిరేఖ చేతుల్లోకి మారింది. ఆమె చేతిలోని లోడ్ అయిన గన్ మళ్ళీ శరత్ చేతుల్లోకి వచ్చింది.

జాన్, జాఫ్రీ గురి ఒక్కసారిగా శరత్ మీదికి తిరిగింది. అయితే ప్రమాదాన్ని ముందే ఊహించిన కిరణ్ వాళ్ళ గురి తనమీదిమంచి తిరగ్గానే ఎగిరి వాళ్ళిద్దరి మీదకు దుమికాడు.

టపటపమంటూ గుళ్ళు పక్కకు పేలిపోయి జాన్, జాఫ్రీ నేలమీద దొర్లుతున్నారు. అదే సమయానికి శరత్ చేతిలోని గన్ మరో రెండుసార్లు గర్జించింది. ఈలోపల షమీమా రివాల్వర్‌ని కిరణ్ అంది పుచ్చుకున్నాడు. శశిరేఖ తన చేతిలోని గన్‌ని చకచక లోడ్ చేసింది.

నేలమీదపడ్డ జాఫ్రీ. జాన్ మరి లేవలేదు. అయితే ఊహించని రీతిలో కిరణ్ వెన్నున చల్లగా తుపాకీ బారెల్ గుచ్చుకుంది. ఉలిక్కిపడి వెనక్కు తిరగబోయాడు కిరణ్.

వెనక నుంచి కర్కశంగా వినిపించింది. "కదలకు మిస్టర్, నిర్దాక్షిణ్యంగా కాల్చేస్తాం" అని.

శరత్ తుపాకీ ఎత్తబోయాడు. కాని అతని చేతిలోని గన్ ఎగిరి అంత దూరంలో పడింది. విల్సన్ సహచరులిద్దరు యెప్పుడు తలుపు తెరచుకొని బయటకొచ్చారో తెలీదు. ఇద్దరి చేతుల్లోను రెండు గన్స్ వున్నాయి. ఒకటి కిరణ్ వెన్నుకి గురిపెట్టబడి, రెండోది శరత్, శశిరేఖలకు గురిపెట్టబడి వున్నాయి.

కిరణ్ శత్రుశేషాన్ని మిగిల్చినందుకు ఒక్క క్షణం పరితపించాడు. విల్సన్‌తో పాటు తనని ట్రాప్ చేసిన యిద్దరు సహచరులు వాళ్ళు. వాళ్ళిద్దరు తప్ప అఖ్తర్ బృందమంతా నెత్తుటి మడుగులో స్నానం చేస్తోంది. వాళ్ళిద్దరు తమ ముగ్గుర్ని కవర్ చేస్తున్నారు గన్స్‌తో.

కిరణ్ యేమాత్రం ఆలస్యం చెయ్యలేదు. ఒక్కసారిగా బోర్లా నేలమీదపడి మెరుపులా వెల్లకిలా తిరిగాడు. తనకి గన్ గురిచేసిన వ్యక్తిని పూని కాళ్ళ మధ్య తన్నాడు.

అతను కయ్యోమంటూ అరుస్తూ నేలమీద పడి రెండు చేతుల్లోను కడుపు కింది భాగాన్ని ఒత్తుకుంటూ గిలగిల్లాడాడు. గన్ ఎగిరి అంత దూరంలో పడింది.

మరో అనుచరుణ్ని శరత్ పొట్టేలు కుమ్మినట్టు తలతో పొట్టలో బలంగా కుమ్మాడు. వాడు అల్లంత దూరం పోయిపడి అంతలోనే లేచి గన్‌తో శరత్‌ని కాల్చబోయాడు. అయితే కిరణ్ చేతిలోని రివాల్వర్ అతని గన్‌ని ఎగరగొట్టి కుడిచేతిని తీవ్రంగా గాయపరచింది.

వాళ్ళిద్దరు చేతులెత్తి లొంగిపోయారు.

సరిగ్గా అదే సమయానికి బిలద్వారం నుంచి బిలబిలమంటూ ఆటవికులు లోపలికొచ్చేశారు. ఈ ఉపద్రవం

తట్టుకోవట మెలాగని శరత్ నిర్ఘాంతపోయాడు. కాని వాళ్ళ వెనుకనే బిలబిలమంటూ ప్రవేశిస్తూన్న పోలీసుల్ని మాడగానే అతని ప్రాణం కుదుటపడింది.

ఒక్క అంగలో తండ్రిని బంధించిన సెల్ వద్దకు వెళుతున్నంటూ పరుగెత్తాడు శరత్.

ఇన్స్పెక్టర్ శ్రీనివాస్, అతని బృందం ఆటవికులతోబాటు చాలగా మిగిలిన ఆఖర్ అనుచరులిద్దర్ని స్వాధీనం చేసుకున్నారు. ఆరో గదిలో ఆఖర్ అంత దాకా నడిపిన అక్రమ వ్యాపారం తాలూకు వివరాలు, విదేశీ కరెన్సీ, బంగారం పెద్ద ఎత్తున దొరికాయి. అంతే కాదు. దేశంలోని వివిధ ప్రాంతాలలో విస్తరించి వున్న ఆఖర్ ఏజెంట్ల పేర్లు. చిరునామాలు కూడా దొరికాయి.

ఆ తర్వాత ప్రొఫెసర్ జాదవ్‌ని అడిగాడు కిరణ్.

"ఆఖర్ వంటి అఖండుడికి దొరక్కుండా ఎక్కడ దాచారు ఆ ఫార్ములా?" అని.

ప్రొఫెసర్ జాదవ్ నవ్వుతూ తన షర్టు కాలర్ చించి దానిలోనించి సన్నగా మడతలు పెట్టి దాచిన ఫార్ములాని బయటికి తీశాడు.

డిటెక్టివ్ కిరణ్ ప్రశంసగా అతని భుజం తట్టాడు.

—: అయిపోయింది :—